

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 27 SAYI: 151 Temmuz-Ağustos 2016

Başarısız Darbe
ve İç Savaş

[OHAL Koşullarında Örgütlenmek ve Mücadele Etmek]

Darbe, Karşı-Darbe...
Kurgu, Spekülasyon...
ve İç Savaş

Aralık 2014:

Recep Tayyip Erdoğan
İç Savaşa Hazırlanıyor

“Darbe” Rivayetleri ve
Demagojiler

[Kitlenin GÜdülenmesi ve Yönlendirilmesi]

Türkiye olağanüstü koşullar içindedir. Sadece Olağanüstü Hal ilan edildiğinden değil, “darbe girişimi” sonrasında tüm devlet kurumlarında ve ekonomik yaşamda olanca genişliğinde sürdürülen gözaltılar, tutuklamalar, görevden almalar ve nihayetinde TSK başta olmak üzere her kurumda gerçekleştirilen tasfiyeler... Binlerce, on binlerce kamu görevlisi, ordu mensubu bir kararnameyle ya da bir savcının bir hükmüyle bir gecede gözaltına alınabilmekte ve işten atılabilmektedir.

15 Temmuz gece yarısı camilerden verilen salalar ve yapılan çağnlarla sokaklar, Recep Tayyip Erdoğan'ın “alperenleri”nin kitlesel gücüyle lümpen güruhlarca işgal altına alınmıştır. İrili-ufaklı tarikatlar, şeyhler, şırlar bu işgal hareketinin “dini önderleri” olarak ortalığa salınmıştır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın üç yıldır hazırlığını yaptığı iç savaş güçleri, özel hareket polisleri eşliğinde sokağa inerken, kendi dışlarındaki herkese karşı kin ve nefretle doludurlar. Her an Recep Tayyip Erdoğan karşıtı her kişiye ve kesimlere saldırmaya hazır bu lümpen güruh, ülkeyi gerçek bir iç savaş ortamına sürüklemektedirler.

Bu iç savaş, tek taraflı ilan edilmiş bir savaştır. Savaşın hedefi ise, hazırlıksız ve örgütsüz oldukları için iç savaştan kaçınan toplumsal muhalefet ve tarihinin en zayıf halindeki devrimci mücadeledir.

Bugün için “fethullahçı darbe girişimi” nedeniyle “fethullahçı avı” sürdürülüyor olsa da, ilan edilen tek taraflı iç savaş, er ya da geç, toplumsal muhaliflere ve devrimcilere yönelecektir.

İktidar, 12 Eylül anayasasının oluşturduğu anti-demokratik ve faşist meşruiyeti bile ortadan kaldırmıştır. Recep Tayyip Erdoğan iktidarı gayri meşru bir iktidardır.

OHAL'in vermiş olduğu ve düzenin muhalefet partileri tarafından onaylanan olağanüstü yetkilerle donatılmış Recep Tayyip Erdoğan iktidarına ve onun tek taraflı iç savaşına karşı örgütlenmek ve örgütlenildiği ölçüde ve boyutta mücadele etmek tüm ilericilerin, demokratların, yurtseverlerin ve devrimcilerin hakkı ve görevidir.

3

**BAŞARISIZ DARBE
VE İÇ SAVAŞ
[OHAL KOŞULLARINDA
ÖRGÜTLENMEK
VE MÜCADELE ETMEK]**

8

**DARBE,
KARŞI-DARBE...
KURGU,
SPEKÜLASYON...
VE İÇ SAVAŞ**

19

**ARALIK 2014:
RECEP TAYYİP ERDOĞAN
İÇ SAVAŞA
HAZIRLANIYOR**

22

**“DARBE”
RİVAYETLERİ VE
DEMAGOJİLER
[KİTLENİN GÜDÜLENMESİ
VE YÖNLENDİRİLMESİ]**

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

(Bu siteler, Türkiye'de özel yetkililer mahkeme kararlarıyla TİB tarafından erişime kapatılmıştır.)

Başarısız Darbe ve İç Savaş OHAL Koşullarında Örgütlenmek ve Mücadele Etmek

“Korkutabildiğin kadar korkut, bütün burjuva basının sloganı bu. Her çareye başvurarak korku saç! Yalan söyle, kara çal, ama yeter ki korkut!” (Lenin)

Türkiye, AKP iktidarı ile birlikte yeniden “dizayn” edilecek bir ülke konumuna gelmiştir. Kimi zaman “ılımlı islam” adı verilen bu yeni “dizayn”, Necip Fazıl Kısakürek’in “tedrisatından” geçmiş islamcı-milliyetçi kadrolar aracılığıyla yürütüldü. Ancak bunların içinde “özel” bir yere sahip olan Recep Tayyip Erdoğan, kendisini güçlü hissettiği sürece Necip Fazıl Kısakürek’in “ideolocya”sının “revizyonisti” olarak daha da öne geçti.

12 Ağustos 2013 Sisi darbesiyle birlikte bu “revizyonist”i sarıp sarmalayan (özellikle “üst akıl” ABD tarafından yönetilen bir askerî darbe ile) “devrilme korkusu”, (Gezi Direnişi’yle birlikte) “laikçiler”in ve solun “sivil kalkışma”yla “devrilme korkusu”yla bütünleşti.

Bütün bunlar, Recep Tayyip Erdoğan’ı, bir yanıla TSK’ya, diğer yanıla “sivil kalkışma”ya karşı bir **iç savaş örgütlenmesine** yöneltti. Bunun sonucu olarak da, Ergenekon ve Balyoz “mağdurları” tahliye edilirken, öte yandan tarikatlardan “radikal islamcı”lara (İBDA-C gibi) kadar her çeşit kan dökmekten, katliam yapmaktan hiç çekinmeyecek olan anti-laikçi ve anti-komünist kesimlerle (ki örtük biçimde MHP’de buna dahildir) ittifak kurmaya başlandı. Lümpen-mafyatik kesimler bu ittifakın içine alındı. Kürt ulusalcıları, her ne kadar bu ittifak içinde yer almaya çok istekli olsalar da, bu-

nun içine alınmadılar.

2014-2015 arasında “yolsuzluk ve rüşvet” üzerinden yıpratılmaya çalışılırken, Recep Tayyip Erdoğan’ın (hiç kuşkusuz doğrudan kendisi değil, çevresinde yer alan ve onu her açıdan yönlendiren “üst akıl”cılarının) odak noktasında “sivil kalkışma” yer aldı.

Zaman seçimlere doğru evrildi. 7 Haziran seçimleri Recep Tayyip Erdoğan’dan “kurtulma”nın tek seçeneği ve çaresi olarak görülmeye başlandı. Demirtaş’ın “seni başkan yaptırmayacağız” sözleri, seçimler üzerinden yeni bir “devirme senaryosu”nun uygulamaya sokulduğu biçiminde algılandı. Bunun üzerine Recep Tayyip Erdoğan “meydanlara çıktı”. Elindeki tüm demagoji ve “medya” olanaklarını kullanarak 7 Haziran seçimlerini “devirme senaryosu”nun başlangıcı olmaktan çıkartmaya çalıştı. Ama seçim sonuçları istediği gibi olmadı. Gelişmeler bu yönde olurken, içten içe iç savaş örgütlenmesi geliştirilmeye ve pekiştirilmeye çalışıldı.

İşte bu koşullarda Devlet Bahçeli (gizli müttefik) imdadına yetişti. Devlet Bahçeli yoluyla 7 Haziran seçimleri “yok hükmünde” sayıldı.

Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş örgütlenmesi ne denli geliştirilmiş olursa olsun, doğrudan pratikte ne kadar işlevsel olacağı ve ne kadar etkili olacağı bilinemediği gibi, iç savaş örgütlenmesinin sokaklara çıkartıl-

ması için “uygun zemin” de bulunmuyordu. Bunun yerine PKK’ye yönelik söylemler ve operasyonlar öne çıkartıldı. Bu da, (siyasal temsilcisi MHP olan) faşist-milliyetçilerin iç savaş örgütlenmesine dahil edilmesini getirdi.

Suruç ve Ankara katliamları “sivil hedef kitle”nin korkutulması ve sokaktan uzaklaştırılması sonucunu doğururken, siyasal çatışmalar sadece PKK’yle oluyormuşçasına bir hava oluştu.

PKK’nin “hendek savaşları”yla beslenen bu hava, giderek iç savaş örgütlenmesinin biçimlenmesine olanak sağladı. Özellikle PKK’nin kentsel “hendek savaşı”, doğrudan polis gücünü (elbette PÖH) **ağır silahlar eşliğinde** iç savaşın merkezi gücü konumuna getirdi. Giderek TSK’nın yerine polis ve onun özel gücü olarak “özel hareket”çılar öne geçti ve PKK’ye yönelik kent operasyonlarının “başarısının” sahibi olarak gösterildi.

Bu gelişmeler sırasında Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş örgütlenmesi biçimlenirken, sol kitle sokaklardan uzaklaşmış ve evlerine kapanmış haldeyken, hemen hemen **iç savaş** konusu tümüyle unutulup gitti. İç savaşa ilişkin söylenenler havaya ve yazılanlar suya yazılmışçasına hiçkimseyi hiçbir biçimde ilgilendirmeyen bir durum ortaya çıktı.

Mayıs sonuna gelindiğinde, PKK’nin ağır kayıplara uğradığı “hendek savaşları” birden sona erdi. Gündem, bir kez daha “askeri darbe” oldu.

Haziran ayı “darbe” tartışmalarıyla geçerken, Recep Tayyip Erdoğan iç savaş örgütlenmesini pekiştirmeyi ve geliştirmeyi sürdürdü. Böylece olası bir “Sisi darbesi” karşısında kendine bağlı “sivil güçleri” “Rabia meydanı”na çıkarabilmenin koşulları oluşturuldu. “Rabia” onların son direnme alanı olurken, bunun için gerekli psikolojik ortam zaten oluşmuştu.

15 Temmuz gece yarısından sonra, yani “fethullahçı darbe”nin “başarısız” olduğu anlaşıldıktan sonra tüm iç savaş güçleri **sokağa** salındı. Sokaklar “fethedildi”. Kendi komuta yapısı tümüyle dağılmış ve kendi içinde parçalanmış TSK, “sokak” aracılığıyla tasfiye edilmeye başlandı. Sonuçta, “sokak”taki iç savaş güçleri ve “resmi” polis gücü ülkenin tek zor ve silahlı gücü olarak resmen devlete el koydu.

Gelinen aşamada TSK büyük ölçüde tasfiye edilerek etkisizleştirilirken (ve büyük bir prestij kaybına uğratılırken), askeri okulların kapatılması ve “sivil otoriteye” bağlı kılınmasıyla iç savaş örgütlenmesinde yeni bir evreye girildi. Bundan sonra “askerler” birer polis haline dönüştürülürken, **özel hareket polis eğitim programının** TSK’nın yeni subay yetiştirme programı olarak kullanılmasının yolu açıldı. Artık özel hareketçiler “yeni TSK”nın üstü haline getirildi.

Bugün Recep Tayyip Erdoğan ve şürekası (özellikle Katar emirinin maddi ve mali desteğinde) özel hareketçilerin komutasında polis teşkilatıyla “silah tekeli” ele geçirmişlerdir. Bu “silah tekeli”, aynı zamanda “sokak”taki “sivil” iç savaş güçleriyle meşruiyet kazanmıştır.

Askeri okulların kapatılması ve TSK’nın kuvvet komutanlıklarının Milli Savunma Bakanlığı’na bağlanması bu gelişmenin “doğal” sonucu olurken, TSK içinde kendilerine biat edenlerin istihdam edildiği göstermelik bir “ordu” oluşturulmaya yönelinmektedir.

Şurası kesindir ki, bu göstermelik “ordu”, hiçbir biçimde “NATO’nun ikinci ve dünyanın dördüncü büyük ordusu”nun yerini alamayacaktır. Alamayacağı gibi, özel hareketçilerin komutası altında oluşturulacak olan “polis ordusu” da, bir düzenli ordunun işlevini yerine getiremeyecektir. Böyle bir “polis ordusu”, sadece yasal görünüm altında (“yok yasa, yap yasa”yla çıkartılan yasalarla) Türkiye’nin “tek ordusu” olsa da, hiçbir yasağı gözetmeyen ve her eylemiyle yasadışı olan bir silahlı güç olmaktan öteye geçmeyecektir.

Açıkçası, bugün Recep Tayyip Erdoğan, **tüm iç savaş güçleriyle siyasal iktidara** (devlete) **el koymuştur**. Buna isterse “sivil darbe” denilsin, her durumda iç savaş güçleri iktidara gelmiştir.

İç savaş ilan edilmiş ve ilan eden taraf tüm güçleriyle iç savaşa göre mevzilenmiş ve harekete geçmiştir. Üstelik iç savaş güçleri, “devlet gücü” olmuşlardır. Dahası bu “devlet gücü”, eski düzenin anayasasının (12 Eylül anayasası) görüntüsel yasallığı içinde OHAL yetkileriyle donatılmıştır.

İlan edilmiş iç savaşın bir tarafı çok açık biçimde görünür olurken, diğer tarafı (ister TSK denilsin, ister “halk güçleri” denilsin) ortalıkta görünmemektedir. Dolayısıyla or-

tada ilan edilmiş bir iç savaş vardır, ama bu savaşın diğer/karşıt unsuru ortalıkta yoktur. Bu da, özellikle solda belirsizlik ve bekle-gör tutumu yaratmaktadır. Bu yüzden iç savaş konusu fazla “revaçta” değildir.

Burada öncelikle “iç savaş” konusuna (ne kadar yazılmış-çizilmiş olursa olsun) netlik kazandırmak gerekmektedir.

Lenin, iç savaşa ilişkin birkaç yazısından birisinde iç savaşı şöyle tanımlar:

“18. yüzyılın sonundan beri Avrupa’daki bütün devrimlerin deneyimine tamamiyle uygun düşen bu deneyim, bize gösteriyor ki, iç savaş, bir-biri ardı sıra gelen, birbiri üzerine yığılmış, artmış, kızışmış, iktisadî ve siyasal çatışmalardan sonra **iki sınıf arasında silahlı çatışma haline dönüşen sınıf savaşımının en keskin biçimidir**. Ülkelerin pek çoğunda – hemen istisnasız hepsinde denilebilir– ne kadar az özgür ve az gelişmiş olurlarsa olsunlar, kapitalizmin bütün iktisadî gelişmesinin, bütün dünyadaki modern toplumun tüm tarihinin, aralarında uzlaşmaz karşıtlık yarattığı ve bu uzlaşmaz karşıtlığı güçlendirdiği sınıflar arasında, yani **burjuvazi ile proletarya arasında iç savaş** görülür.” (abç) (Lenin, *Nisan Tezleri-Ekim Devrimi*, s. 160-161.)

Lenin, aynı yerde “proletarya iç savaşının başlangıcı” ile “burjuva iç savaşının başlangıcı” arasında ayırım yapar. Bu ayırım, çok açık biçimde, burjuvazinin **tek yönlü** bir iç savaş başlatabileceğini belirtir. Diğer bir ifadeyle, bir iç savaşın olabilmesi için mutlak biçimde “iki tarafın” olması şart değildir. Bir taraf doğrudan iç savaş başlatabilir. Sorun, bir tarafın doğrudan başlattığı bir iç savaş karşısında “diğer taraf”ın tutumu ve yapacaklarıdır.

Lenin, bu “tek taraflı iç savaş”a örnek olarak 1917’deki Kornilov isyanını gösterir.

“Kornilov isyanı ise, başta kadet partisi tarafından yönetilen, toprak sahipleri ve kapitalistler tarafından desteklenen, burjuvazinin bir iç savaş başlatmasının eşliğine gelen bir askeri komploydur.” (agy)

Görüldüğü gibi, devrim öncesi Rusya’ında Kornilov’un **askeri darbe girişimi** (Kornilov, Geçici Hükümet’in başkomutanıdır) “burjuva iç savaşının başlangıcı” olarak ta-

nımlanmaktadır. Eğer bu askeri darbe başına ulaşmış olsaydı, açıktır ki, devrimci proletaryaya ve köylülere karşı (ki Sovyetler olarak örgütlenmişlerdir) kanlı bir bastırma ve yok etme hareketi düzenlenecekti.

Özetle söylersek, iç savaş, her durumda karşıt iki gücü gerektirir, ancak bu bir tarafın tek yönlü iç savaşa girişmeyeceği anlamına gelmez.

Bugün Recep Tayyip Erdoğan, bir yandan TSK’yı parçalayıp yok ederken, diğer yandan olası her türlü toplumsal muhalefete karşı bir iç savaş başlatmıştır. Bu iç savaşta, toplumsal muhalefet bu savaşın hedefidir. Toplumsal muhalefetin böyle bir iç savaşa karşı savaşa girmemesi, iç savaş gerçeğini değiştirmemektedir. Sadece iç savaş yerine, toplumsal muhalefetin **topyekün sindirilmesine ve yok edilmesine yönelik bir saldırıdan** söz edilebilir. Bu da, ilan edilmiş tek taraflı iç savaşta “diğer taraf”ın edilgenliği, pasifliği demektir.

Doğal olarak, bu aşamadan sonra, iç savaşta değil, “resmi devlet güçleri”nin toplumsal muhalefeti sindirmek ve yok etmek amacıyla zor ve şiddeti en son sınırına kadar kullanmasından söz edilebilir.

Böylesi bir **özgün** durumun ortaya çıkması, yani iç savaş koşulları nesnel olarak mevcutken ve fiilen tek yönlü iç savaş başlatılmışken, toplumsal muhalefetin (iç savaşın hedefi) örgütsüz olması ve iç savaşa girişebilecek durumda olmaması, devletin tümüyle iç savaş başlatıcılarının denetimine geçmesi sonucunu doğurmuştur. Bu andan itibaren, artık “yeni devlet” güçleri ile yürütülen bir **karşı-devrim** sözkonusudur.

Bu karşı-devrimin (istenirse buna “karşı-darbe” de denilebilir) ilk hedefinde “fethullahçı darbeciler” görünüyorsa da, gerçekte hedef tüm toplumsal muhalefettir.

Bugün Ergenekon ve Balyoz “mağdurların” gönüllü katkısıyla ve “sol”un ne yapacağını bilemez haliyle (ki mevcut zihniyetiyle ve örgütlenme anlayışıyla zaten yapabileceği bir şey yoktur) bu gerçeğin üstü örtülmüştür.

Eski düzenin anayasası açısından bile gayrı-meşru olan bir iktidar vardır ve kendi meşruiyetini kendi kendisine oluşturmaya yönelmektedir. Bu gayrı-meşru iktidara karşı “direnme hakkı” ne kadar evrensel bir hak olursa olsun, bu hakkı kullanacak kitleler ve onun öncüleri mevcut değildir.

OHAL, geçiş koşullarında ilan edilmiş bir sıkıyönetimdir. Recep Tayyip Erdoğan'ın OHAL'i ile 12 Eylül "paşaları"nın sıkıyönetimi bir ve aynıdır. Nasıl ki, 12 Eylül "paşaları"nın çıkardığı yasalar ve kararnameleler **anayasa hükmü** olarak kabul edilmişse, bugün Recep Tayyip Erdoğan'ın OHAL'a dayanarak çıkardığı Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK) aynı özelliğe sahiptir.

Hiç kimse kendisini ve çevresini aldatmamalıdır. OHAL, sıkıyönetim halidir ve sıkıyönetim devletin tüm zor ve şiddet araçlarının maddeleştirilmesi demektir. Artık görev, içinde yaşanan sürecin ne olduğunun tahlil edilmesi ve buna uygun "strateji ve taktik" saptanması değildir. Ortada fiili bir durum vardır ve bunun ne olduğuna ilişkin "teori" yapmanın fazlaca bir önemi yoktur.

"Teori" yapmanın, derin tahlillere girişmenin fazlaca bir önemi yoktur, çünkü herşey ortadadır. Böylesi durumları kapsayan bir devrimci çizgiye sahip olmayanların, bu durum karşısında "arayışa" girmeleri ve "çözümler" üretmeye çalışmaları, sadece zaman kaybıdır ve **yenilgiyi baştan kabul etmekle** özdeşir.

OHAL koşullarında (isterseniz buna "sıkıyönetim koşulları" da diyebilirsiniz), Recep Tayyip Erdoğan'ın iç savaş güçlerinin sokağa egemen olmuş olduğu bir ortamda, **ya** herşeye boyun eğerek olayların gelişimini izlemekle yetinilecektir, **ya da** bu koşullarda ve bu ortamda direnme ve mücadele etme yolu seçilecektir.

Birincisi, çok açıktı ki, teslimiyetten başka bir şey değildir. Recep Tayyip Erdoğan'ın ilan ettiği iç savaşta "zafer" kazandığını kabul etmek, buna boyun eğmek demektir.

İkincisi ise, **her türlü olumsuz koşullara rağmen**, mücadeleye girişmek ve bu karşı-devrime karşı **devrimci mücadeleyi başlatmak** demektir.

"Sol", alabildiğine legalize olmuş ve bu legalizasyon içinde, "soyut gelecek için somut bugünden vazgeçmeyen" bireyselleşmiş bireylere dayanan bir amorf (biçimsiz) oluşumlardan ibarettir. Bu oluşumların (örgütlerin ya da partilerin diyemiyoruz, çünkü bu sözcüklerin ifade ettiğiyle hiçbir ilgileri yoktur) yapabilecekleri hiçbir şey olmadığı gibi, kendilerini koşullara uygun hale (savaş koşullarına) dönüştürmeleri de söz konusu değildir.

İllegal, gizli ve silahlı bir örgütlenme ol-

maksızın, OHAL koşullarında, eski düzenin anayasasındaki anlamında sıkıyönetim koşullarında "polis ordusu"na ve sokaklarda egemenlik kurmuş sivil-lümpen güruhlara karşı (küçük de olsa) bir şeyler yapabilmek olanaksızdır.

Gerçekleri açık biçimde ortaya koymak zorundayız.

Bugün Türkiye solunda bu koşullar altında mücadele edebilecek bir örgütlülük yoktur. Kimilerinin öyleymiş gibi kabul etmek durumunda olduğu PKK, böyle bir mücadelenin aracı olamayacak kadar kendi programına gömülmüş durumdadır. PKK etrafında toplanmış ve PKK'nin olanaklarıyla (Doğu Karadeniz bölgesinde) birşeyler yapıyor gibi görünen kesimlerin, bu konularından çıkarak Türkiye devrimci mücadelesinin örgütleri haline dönüşmesi beklenebilir. Yapabilecekleri şey, kırsal alanlarda ve kendi faaliyet yörelerinde birkaç silahlı eylemle sınırlıdır. Bu da PKK'nin konjonktürel politikalarıyla uyumlu olduğu sürece söz konusudur.

Legalistlerden PKK "müttefiki" olanlara kadar tüm sol, yaşanan olağanüstü koşullara uyum sağlayabilecek ve buna bağlı mücadeleye yürütebilecek durumda değildir. Yapabilecekleri şey, sadece olayları seyretmek ve kendilerini ("yöneticileri"ni) korumaktan ibarettir. Onlar için "Salkım söğüt" şiiiri henüz okunmuş gibidir.

Zor olan, ama yapılması gereken, legalizm tarafından her yönden örgütsüzleştirilmiş sol unsurların, bu olağanüstü koşullarda örgütlenmesi, eğitilmesi ve mücadeleye sokulmasıdır. Gizli çalışmanın hemen hiç bilinmediği, illegal faaliyetin neredeyse unutulduğu, silahlı örgütlenmenin "terörizm" olarak kafaların içine yerleştirildiği bir ortamda örgütlenmek ve mücadele etmek.

İşte zor olan, imkansız görünen budur.

Bu durumdan, "gerçekçi ol, imkansız iste" türünden ajitatif söylemlerle çıkabilmek de, mevcut legalist örgütlenmelerin dönüştürülebileceğini ummak/sanmak da safdillikten başka bir şey değildir.

Birkaç günlük yayımla (üç gazete ve bir televizyonla) ne olup bittiğinin izlenebildiği, her türlü "çağdaş" iletişim olanaklarının kolayca kesilebildiği bir gerçeklikte, "akıllı telefonlar"la, "internet iletişimi" ile, yani "sanal" olarak örgütlenmekten söz etmek de budalalıktır.

Bugün, 12 Eylül askeri darbesi koşullarından çok daha geriye düşülmüştür. Kendi varlıklarını korumak için “steril” bir ilişki ağına kendini mahkum etmiş “sol”, her türlü uyarıyı elinin tersiyle bir yana itmiştir. Bu nedenle onları uyarmanın da zamanı geçmiştir.

İçinde yaşanan gerçekliğin bilincinde olan ve bu gerçeklik karşısında (çok zor da olsa) bir şeyler yapmak isteyen herkes, öncelikle, ne olanağa sahip olduğunu ve ne yapabileceğini düşünmelidir. Kendisi gibi düşünen insanlar bulmaya çalışmalıdır. Ancak bu çalışmasında, daha ilk andan itibaren gizliliğe (aşırıya kaçabilse de, amatörce olsa da) özel önem vermelidirler. Nereden ve nasıl mücadele “araçları” bulabileceklerini araştırmalıdır. “Sanal iletişim” araçları dışındaki “klasik” araçlarla iletişim kurmaya çalışırken, doğru devrimci çizginin çerçevesinde kendilerini örgütlemelidirler.

Bütün bunlar yapılırken, Recep Tayyip Erdoğan’ın “polis devleti”nin ve sokak çetelerinin saldırılarına hazır olmalıdırlar. Gerekirse saldırıya uğrayan ya da uğramak durumunda olan kitleleri “kitlesele göç”e yönlendirebilmelidirler.

Bunlar, olağanüstü koşullarda başarılmaması olağanüstü zor görevlerdir. Bu konuda Türkiye devrimci mücadelesinin tarihsel deneyimi çok sınırlıdır ve bunlar da legalizmin hegemonyası altında unutulup gitmiştir.

Ya cellada boyun eğilecektir ya da mücadele ederek, direnerek, savaşıarak ayakta kalınacaktır.

Sözlerimizi Che Guevara’nın sözleriyle noktalayalım:

“Gerilla savaşçısı, çizilmiş hedefin büyüklüğü ve onun gerçekleşmesi için yapılması gereken fedakârlıkların çokluğu ölçüsünde yığıtlık kazanacaktır. Bu fedakârlıklar günlük çatışmalar, düşmanla adam adama çarpışmalar olmayacaktır. Bunlar çok daha ince ve gerillalar için ruhen ve bedenen çok zor dayanılacak biçimler olacaktır.

Belki düşman orduları tarafından çok kötü bozgunlara uğratılacaklardır. Kimi zaman gruplara bölünecekler, tutuklanırlarsa işkence göreceklere. Etkinlik için seçilmiş bölgelerde kuduz hayvanlar gibi izlenecekler, düşmanın peşinde olması huzursuzluğu onları sürekli kovalayacak, ileri sürülen nedenlerin ortadan kalkması ile baskı birliklerinden kurtulmak için, korkutulmuş köylülerin bile onları belli durumlarda teslim edeceklerine dair herkese ve her şeye şüpheyle bakacaklardır.

Ölümün bin kez mevcut bir kavram ve zaferin yalnızca bir devrimcinin hayal edebileceği rüya olduğu anlarda ölümden ya da zaferden başka bir alternatif olmamacasına.”

İşte yaşanan dönemde devrimcilik budur.

Darbe, Karşı-Darbe... Kurgu, Spekülasyon... ve İç Savaş

15 Temmuz “darbe”si, “başarısız” olduğu için, “darbe girişimi” olarak tarihte yerini aldı.

“Darbe girişimi”nin ardından başlatılan, ağırlıklı olarak TSK ve kamu yönetimine yönelik “FETÖ” (Fethullah Terör Örgütü) operasyonlarının “paralel”inde OHAL (Olağanüstü Hal) ilan edilmesiyle birlikte yeni bir döneme evrildi.

Bu evrilmeye, 15 Temmuz akşamının “ne oluyor” sorusu da, “ne oldu” sorusuna yerini bıraktı. Yine de yaşanan “an itibarıyla”, yapılan operasyonlar, gözaltılar, tutuklamalar, işten “el çektirmeler” görevden almalar, OHAL’la “Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi”nin askıya alınması ve nihayetinde tekme tokat dövülmüş generallerin (yandaş ve yandaşlaşan “medya” söylemiyle “vatan hainleri”nin) görüntüleriyle “ne oluyor” sorusu gündemde kalmayı sürdürdü.

Her zaman olduğu gibi, küçük-burjuva “merak”la (ki bunun en yaygın aracı “sosyal medya” üzerinden yapılan “paylaşımlar”dır) şekillenmiş olan “ne oluyor” sorusunu, yine aynı küçük-burjuva “merak”ıyla “ne olacak” sorusu izledi.

“Ne oldu” sorusu, her türlü “hikaye” ve “rivayet”in önünü açarken ve “ne oluyor” sorusu bilinemezci bir kurguya yönelirken, “ne olacak” sorusu her türden ve her cinsten spekülasyonun, manipülasyonun alanını oluşturmaya başladı.

Recep Tayyip Erdoğan’ın “esnaf alperenleri”nin sokağa inmesiyle desteklenen polis terörü (toplu gözaltılarla, işkencelerle birlikte) karşısında “darbe girişimi” tek boyutlu ve tek sesli bir “gerçek”le sınırlandırıldı.

Bu “tek gerçek”, “darbe girişimi”nin, “mutlak ve kesin olarak” Fethullahçı bir girişim olduğundan ibaretti.

Bu “tek gerçek” bir kez kabul edildi miydi, “en solcu”sundan, “en demokrat”ına kadar her türden ve her cinsten “muhalafet”in “ikincil/tali” alanlarda oyalanması kaçınılmazdı.

“İkincil alan”, rivayet ve spekülasyonlarla dolduruldu.

Rivayet ve spekülasyonların odak noktasını ise, bu “darbe girişimi”ni kimin “tezgahladığı” oluşturuyordu.

“Her türden darbeye” (ve hatta “diktatörlüğe”!) karşı olduğunu ilk fırsatta dile getiren “muhalafet” ortak bir paydaya sahip değildir.

Bir kesime göre, “darbe”yi Fethullah Gülen “cemaati”nin tezgahladığı “mutlak”ken, diğer bir kesime göre, “darbeyi önceden haber alan” Recep Tayyip Erdoğan tezgahlamıştır!

Genel olarak “solcu”luğun olmaz-sa-olmazı olan “ABD emperyalizmi” ya da “CIA-Pentagon” her kesim açısından “bir olasılık” olarak kabul görürken, buna ilişkin “karineler” (“belirtiler”) rivayet ve spekülasyonla örülmüş olarak şurada ya da burada dile getirilmeye çalışıldı.

Rivayetler ve spekülasyonlar ne denli “kanıt/kanı”yla güçlendirilmiş olursa olsun, her durumda “darbe girişimi”nin niteliği konusunda olduğu kadar, “oluşumu” ve “yapılışı” konularında da farklılıklar oluştu.

Böylece “darbe girişimi” tahlilleri, rivayet ve spekülasyonla birleşerek, bir “iman”a,

bir “inanç”a dönüştü.

Her “iman”, “inanç” gibi, bu “darbe girişi”ni imanı” da totaliterdir, topyeküncüdür. Diğer ifadeyle, her “iman” bir “iman bütünlüğü” oluşturduğundan ideolojik bir bakış açısıyla çerçevesizdir. Dinsel “iman” (şeriatçılık) kadar (olumsuz anlamda), “laikçilik” de (olumlu anlamda) totaliterdir. Bu totaliter bakış açısı, bilinmeyen, bilinmeyen, belirsiz ya da muğlak her alanı ideolojik olarak doldurmak demektir. Yani “iman”, “olay”daki boşlukları ideolojiyle doldurur ve ideoloji de “iman”a dönerek kendisini yeniden biçimlendirir. “Doğa boşluk kabul etmez”mişçesine, boşlukların “iman”la doldurulması, kaçınılmaz olarak yalan söylemek, düpedüz uydurmak demektir.* Bu “görev”, bugün yandaş ve yandaşlaşan “medya” aracılığıyla (magazinleştirilerek) yerine getirilmektedir.

NE OLDU? RİVAYET/SÖYLENTİ

Yandaş ve yandaşlaşan (en tipik örneği *Hürriyet*) “medya”ya göre, “darbe” (yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, “başansız” olduğu için “darbe girişi”ni denilen “darbe”), hiç tartışmasız (otoriter) Fethullah Gülen “cemaati”nin tezgahtıdır (totaliter bakış). Üstelik “çok kan” da dökmüşlerdi. Bu da “başanlı” olduklarında “dökecekleri kanın” teminatı olarak kabul ediliyordu.

“Ne oldu?”nun bundan sonrası, Fethullahçıların nasıl “dehşetengiz” örgütlendiklerinin (eski Ergenekon ve Balyoz “mağdurları”nın “tanıklığı” eşliğinde) “masalları”yla dolduruldu.

“15 Temmuz akşamı” diye başlayan bu “dehşetengiz” masallar, Genelkurmay Başkanının nasıl “esir alındığı”yla başlayıp, Marmaris’e gönderilen “suikast timi”nin ne kadar “profesyonel ölüm makineleri” olduğuna ilişkin “masallar”la sürüp gitti. Recep Tayyip Erdoğan’ın “*facettime*” üzerinden “milleti” sokağa çağırmasıyla başlayan “direniş”in masalları bu masallara eklendi.

* Marks, *Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı*’nin Önsöz’ünde “ideolojileri”, “sınıf egemenliğinin yalanlanmış-yanalanlaştıran, arkadan gelen doğrulamaları” olarak tanımlar. Yine Alman İdeolojisi’nde, “İnsanlar ve sahip oldukları ilişkiler tüm ideolojilerinde sanki *camera obscura*’daymış gibi başaşağı çevrilmiş bir biçimde görülür” demektir.

Masalları masallar, rivayetleri rivayetler izlerken, hemen hergün “medya”da “darbe girişi”nin yeni, yepyeni maceraları yazılıp-çizilirken, gerçek gerçeklikte “ne oldu” sorusu yanıtız kalmaya mahkum oldu.

Rivayetler muhtelif olsa da, “darbeciler”in “dehşetengiz” örgütlenmesi ile “amatörlükleri” arasındaki **çelişki** ortada kaldı.

“Devletin içinde” bu kadar “derin” ve “üst düzeyde” örgütlenmiş bir “darbeciler gerçeği” karşısında, 15 Temmuz akşamı görülen “acemilikler” ve TSK generallerine “yakışmayacak” boyuttaki “amatörlükler” pek de “akıl” işi olmadığını gösteriyordu. (İşte bu “akıl işi olmayan” durum, aynı zamanda her türlü rivayetin ve spekülasyonun da temelini oluşturur.)

F-16’ları ve helikopterleri havalandıran, oraya ya da buraya tankları sevk eden, Ankara Emniyet Müdürlüğü ile, özellikle Gölbaşı Polis Özel Harekat Merkezi’ni “gözünü kırpmaksızın” bombalayan “gözü dönmüş”, “kan dökücü” “darbeciler”in alelacele hazırladığı anlaşılın “darbe bildirisi”ni TRT’de “okutma” girişimleri bile “akıl işi” değildi.

Üstüne üstlük, henüz “mutabakat” olmasa da, “darbe”nin 15 Temmuzun akşam üstüne doğru, saat 16.00 sularında “etkili ve yetkililer”ce “haber” alındığına ilişkin iddialar, “darbe”nin **fiilen** 22.00 civarında başlamasıyla birleştirilerek, arada geçen “altı saat”i açıklayamamaktadır.

Elbette 15 Temmuz gününden günümüze kadar “medya” üzerinde ağır bir tehdit ve baskı bulunmaktadır. Böyle bir ortamda “birileri”nin bunları “sorgulaması” pek de olabilir bir şey olarak görünmemektedir. Ama öte yandan, böyle bir “sorgulama”nın pek de yaptırımı olacağı da söylenemez.

SÖYLENTİSİZ/RİVAYETSİZ OLAN “OLAY”

“Olay”, öylesine “derin” tahliller yapılmasını, dolayısıyla da “derin” bilgilere sahip olunmasını gerektiren bir olay değildir.

“Olay”, “mutat” olarak Ağustos başında toplanacak olan Yüksek Askeri Şura’da, 180 “Fethullahçı” subayın ordudan atılacağı haberleriyle başlamıştır. Yani “TSK içindeki Fethullahçı örgütlenme” açısından Yüksek Askeri Şura toplantısı “milat” durumundadır. Ancak “mutat” Yüksek Askeri Şura’da “mutat” biçimde gerçekleşmesi pek olanak-

lı olmayan bu “tasfiye”nin “mutat olmayan mutatlık içinde” gerçekleştirileceği de yandaş ve yandaşlaşan “medya” üzerinden piyasaya sürülmeye başlanmıştı.

“Mutat olmayan mutat” denilen şey de, geçmişte Ergenekon ve Balyoz “tertib”nde olduğu gibi, Yüksek Askeri Şura toplantısından önce yapılacak polis operasyonlarıyla “Fethullahçı subaylar”ın gözaltına alınması ve bu gözaltı koşullarında Yüksek Askeri Şura’da terfilerinin durdurulması ya da ihraçlarının gerçekleştirilmesidir.

Daha önce yaşandığı için, bu “tertip”, “ne oldu” sorusunun en gözde açıklaması oldu.

İşte (sözün gelişi) ne olduysa oldu, kendilerine böyle bir “tertip” düzenlendiğine inanan generaller ve diğer subaylar 15 Temmuz akşam üstü Genelkurmay Başkanlığı’nda “zuhur” ettiler. Kimilerine göre öğleden sonra 13.00’de, kimilerine göre 16.00’da bir grup silahlı “personel”le Genelkurmay Başkanlığı’nda “zuhur” eden “Fethullahçı generaller” Hulusi Akar’la “görüşme”ye başladılar. Daha sonra kuvvet komutanlarının da “dahliyle” sürdürülen “görüşme”nin **ana konusu**, TSK’da yapılmak istenen tasfiyeler ve buna karşı alınabilecek önlemler olmuştur.

“Fethullahçı generaller”, Genelkurmay Başkanı’ndan (Hulusi Akar) “Balyozcular” gibi derdest edilmelerinin önlenmesini talep ederken, yapılabilecek şeyin “emir-komuta zinciri” içinde “yönetime el koyma” olduğunu “görüşme masası”na koymuşlardır. Yaklaşık altı saat süren bu “görüşme trafiği”nde “sertleşmeler” ve “restleşmeler” silahların çekilmesine, uçakların uçurulmasına doğru evrilmiştir. Birkaç F-16’nın alçaktan uçuşu ve “süpersonik patlama” sesleri çıkarması, hem görüşmelerin sertleştiğinin, hem de çıkmaza girdiğinin göstergesi olmuştur.

Recep Tayyip Erdoğan’ın “darbe”den haberdar olması da, bu altı saatlik görüşme/müzakere süresinde olmuştur. Görülen odur ki, bu altı saat boyunca Recep Tayyip Erdoğan ile Genelkurmay arasında düzenli bir iletişim sürdürülmüştür. Recep Tayyip Erdoğan’ın bu süre içinde “harekete geçmemesi” de, Genelkurmay Başkanlığı’nda süren görüşmelerin “isyankar generaller”in “ikna” edilmesiyle sonuçlanacağı beklentisidir. Yine de emri altında bulundurduğu ve kesin

olarak kendisine “biat” etmiş olan Polis Özel Hareket Dairesi’ni “teyakkuza” geçirmiştir.

Burada, olabirliğe sahip tek “mutabakat”, Yüksek Askeri Şura’daki tasfiyelerin “sınırlandırılması” olarak ortaya çıkarken, “isyankar generaller”in “emir-komuta zinciri” içinde yönetime el konulması yönündeki taleplerinde ısrarcı oldukları görülmektedir.

Böylece herhangi bir “mutabakat” (uzlaşma) olasılığının ortadan kalkmasıyla (ve polis özel hareketçilerin/PÖH “teyakkuza” oldukları bilgisiyile) birlikte “isyankar generaller” ellerindeki güçleri harekete geçirmişlerdir.*

İlk askeri eylem, denetim altında bulundukları **askeri karargahlara ulaşımı kesmek** (“anlamsız” gibi görünen ve gösterilen “köprüyü tek şerit üzerinden tanklarla kesmek”) ve karşı harekate girişecek **polis merkezlerinin bombalanması** oldu. Böylece “ok yaydan çıkmış”, “isyankar” darbeye dönüşmüştür.

Ancak “isyankar generaller”, “emir-komuta zinciri” dışında kendi başlarına ve kendi güçleriyle yönetime el koymayı planladıklarından (ve düşünmediklerinden), yaptıkları şeyler sınırlı kalmıştır.

“Darbe”nin fiilen başlamasının ardından Recep Tayyip Erdoğan’ı “derdest” etmek için “SAS komandoları” Marmaris’e gönderilmişse de, iş işten geçmiştir.**

* Son yapılan açıklamada (27 Temmuz) “darbe girişimi”ne katılan teçhizat ve askeri personel sayısı şöyle verilmektedir:

- 24’ü savaş (“muharip”) uçağı olmak üzere 35 uçak;
- 8’i taarruz helikopteri olmak üzere 37 helikopter;
- 74’ü tank olmak üzere 246 zırhlı araç;
- 3 gemi;
- 3992 adet hafif silah.

Aynı açıklamada, “asker elbisesi taşıyan illegal çete mensubu hain teröristlerin (FETÖ) sayısı”, 1.676’sı erbaş/er ve 1.214’ü askeri öğrenci olmak üzere 8.651 olarak verilmektedir.

** Burada hemen belirtelim ki, Marmaris’e gönderilen “SAS komandoları” üzerine “medya”da yazılıp-çizilenler, bu birliklerin “elit birlikler” olduğunun ötesine geçmemiştir. Bir “eski” SAS “binbaşı”nın beyanlarına dayanılarak, bu “elit birlikler”in “teçhizatlı olarak günde 40 kilometre” yol yapabilecek şekilde “eğitildikleri”, “hiçbir dış yardım almaksızın aylarca arazide kalabildikleri”, tam bir “savaş makinesi” oldukları magazinsel haber haline getirilmiştir. Sonuçta, “standart” TSK eğitiminden geçmiş bu “elit birlik” mensupları, “darbe”nin başarısız olduğunu öğrendiklerinde tüm **teçhizatlarını araziye bırakarak** “orta-

İşte bu koşullarda Recep Tayyip Erdoğan, Genelkurmay'daki görüşmelerden 8 saat 25 dakika, fiilen “darbe girişimi”nin başlamasından 2 saat 25 dakika sonra “Skype” üzerinden “halkı sokağa çıkmaya” çağırdı. Saat 01.30 civarında ülkenin her yerinde camilerden Diyanet İşleri Başkanı'nın talimatıyla sala okunmaya ve “Devletimiz adına, Allah adına sokağa çıkın, vatanınıza sahip çıkın” çağrıları yapılmaya başlandı.

Böylece birkaç yıldır iç savaş hazırlıklarının sürdüren Recep Tayyip Erdoğan, ilk kez “**iç savaş birlikleri**”ni sahneye sürdü.

Böylece görüldü ki, sahneye sürülen “iç savaş birlikleri”, “alperenler”, ağırlıklı olarak değişik tarikatların (İBDA-C dahil) müritleri ile lümpen nitelikli “**çarşı esnafı**”ndan, **taksici ve kamyonetçilerden** oluşmuştur.* Ve yine görülmüştür ki, bu kesimler Whatsapp ve SMS üzerinden AKP kurmaylarıyla bağlantı içindedirler.

Hemen belirtelim ki, bu “çarşı esnafı”, bizim gibi ülkelerin çarpık kapitalist yapısı içinde geleneksel, yani yarı-feodal denilebilecek bir toplumun “orta sınıf”ını oluşturur. Ancak yukardan aşağıya geliştirilen kapitalizmin yaratmış olduğu yeni iş konularıyla bu geleneksel “orta sınıf”, ithalata bağımlı, dolayısıyla ülkenin “dış politikası”yla ilgili bir kesimdir de. “Sokağa çıkan” bu “çarşı esnafı”nın içinde “**büfeciler**” ve “**pazarcular**” önemli bir yere sahiptir. Bu kesimin lümpen özelliği de buradan kaynaklanmaktadır. Diğer yandan bu “**büfeciler**” ve “**pazarcular**”, iş alanları nedeniyle doğrudan belediyelere bağımlıdır. Bu nedenle, İstanbul Büyük-

dan kaybolmuşlardır. Böylece “devlet”ten aldıkları meşruiyeti ve saldırganlığını “araziye bırakan” SAS komandoları birkaç gün arayla “saç-baş dağınık, perişan” bir halde orada-burada teker teker ele geçirilmişlerdir. Bu da “devlet” kavramının, en sıradan insanlara bile saldırganlık için nasıl meşruiyet sağladığının ve bunun ortadan kalkmasıyla yeniden sıradan insan durumuna döndüklerinin açık göstergesidir.

* Yaklaşık iki yıl önce, Kasım 2014’de Recep Tayyip Erdoğan şunları söylüyordu: “Esnaf sanatkar gerektiğinde askerdir, alperendir. Gerektiğinde cepheye vatanını savunan şehittir, gazidir, kahramandır. Gerektiğinde asayiş tesis eden polistir. Gerektiğinde adaleti sağlayan hakimdir, hakemdir. Gerektiğinde de şefkatli bir ağabeydir, kardeştir. Taksici, şoför deyip geçemezsiniz. Mahallenin ağabeyidir, mahallenin bekçisidir. Bakkal, kasap, manav, terzi deyip geçemezsiniz. O mahallenin adeta ruhudur. Sokağımızın, semtimizin vicdanıdır. Çok açık söylüyorum; esnafı çıkarıp aldığınızda Türkiye tarihinde geriye hiçbir şey kalmaz”.

şehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş’ın “çağrıcılar” arasında yer alması basit bir tesadüf değildir. “Eli sopalı ve palalı” denilenler de bu kesimdir.

Taksici “esnafı” ve **kamyonetçiler**, doğrudan tefeci-tüccar kesiminin gelişmesine paralel olarak çoğalmışlardır. Bu taksici ve kamyonetçilerin hiçbir işgüvencesinin olmaması ve her an işsiz kalma olasılıkları lümpenleşmelerinin birincil etkenidir.

Böylece tefeci-tüccar kesiminin siyasal egemenliğinden nemalanan “lümpenler”,** “alperenler” olarak sokağa çıkmış ve “vatanını savunan şehitler, gaziler, kahramanlar” ilan edilmiştir.

Ancak bu kesimlerin, bu sınıfsal özellikleri yanında, 14 yıllık AKP iktidarının yoğun biçimde sürdürdüğü “mağduriyet” söyleminin ideolojik etkisi altında oldukları da son olaylarda görülmüştür. AKP ve özellikle Recep Tayyip Erdoğan’ın “seksen yıllık cumhuriyet” döneminde “inanaların” “ağır baskılara” maruz kaldığı temelinde sürdürdükleri propagandanın bu kesimlerde **laikliğe ve laiklere** karşı büyük bir **kin ve nefrete** yol açmış görünmektedir. Özellikle de bu “ağır baskının” ordu tarafından ve “dinsiz subaylar” aracılığıyla yürütüldüğü demagogisiyle, bu kesimin kin ve nefreti kolayca “laikliğin bekçisi” “darbeci” ordu ve subaylara yönlendirilmiştir. Bu da, bugün sokağa egemen olan güruhun kin ve nefretinin hede-

** Marks, *18 Brumaire*’de şunları yazmaktadır:

“Bonaparte, daima 10 Aralık derneğine bağlı kişilerle birlikteydi. Bu dernek, 1849’da kurulmuştu. Bir yardımsever dernek kurmak bahanesi ile Paris lümpen-proletaryası gizli kollar halinde örgütlenmişti, derneğin kendisi bonapartçı bir general tarafından yönetilmek üzere, herbir kolun başına bonapartçı ajanlar konulmuştu. Geçimlerinin ve hatta kökenlerinin nereden geldiği şüpheli, yıkıma uğramış ‘kibar düşkünler’ yanında, burjuvazinin kokuşmuş serüvençileri ve döküntüleri yanında, bu dernekte, başıboş serseriler, yol verilmiş askerler, zindandan çıkmış forsalar, sürgün kaçkını kürek mahkumları, hırsızlar, şarlatanlar, lazzaroniler, yankesiciler, gözden sürmeyi çeken hokkabazlar, kumarbazlar, pezevenkler, genelev işletenler, hamallar, işsiz yazarlar, org çalıcıları, paçavracılar, bileyciler, kalaycılar, dilenciler, kısacası, Fransızların ‘bohème’ dedikleri bu ne olduğu belirsiz, çürümüş, kararsız tüm yığın vardı.

... Ordunun kendisi bile, artık köylü gençliğin çiçeği değil, kır lümpen-proletaryasının bataklık çiçeğidir. Ordunun büyük bölümü, tıpkı İkinci Bonaparte’in Napoléon’un yerini alması, onun yerine geçmesi gibi, başkalarının yerine bedel karşılığında asker olanlardan, başkalarının yerini alanlardan oluşuyor.”

finde doğrudan doğruya laiklik ve laikler olduğunu açıkça göstermektedir.

Diğer yandan artık “devleti” mutlak olarak ele geçirdiklerine inanan bu güruh, kendilerini bir devlet gücü olarak görmektedirler. Bu da, bu kesimlere büyük bir **moral üstünlüğü** sağlamıştır. Bu moral üstünlüğü de onları daha fazla **saldırgan** hale getirmektedir.

Bu “iç savaş birlikleri”nin harekete geçirilmesinde ikinci bir “tipik”lik de, **Diyanet İşleri Başkanlığı**’nın (ve elbette başkanının) 85 bin cami üzerinden oynadığı roldür. Bu rolüyle Diyanet, (Necip Fazıl Kısakürek’in “*İdeolocya*”sının ifadesiyle) “başyüce”liğe dayalı şeriat devletinin dayanağı olacağını göstermiştir. Şerif Mardin’in deyişiyle, “cumhuriyet öğretmeni köy imamına yenilmiş” görünmektedir.

Bütün bu iç savaş unsurlarının arka planında ve temelinde, “kayıtsız-şartsız” Recep Tayyip Erdoğan’a “biat” etmiş **özel hareket** polisleri (PÖH kısaltmasını kullanan) bulunmaktadır. “Hendek savaşları” sırasındaki “acımasızlığı” ve “kan dökücülüğü”yle “rüş-tünü” ispatladığı düşünülen yaklaşık 40 bin civarındaki PÖH’çüler, “darbe girişimi” sırasındaki asker ve subayların tutuklanmasında baş rolü oynamışlardır. Ve Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı’nın “derdest” edilmesinin ardından Recep Tayyip Erdoğan’ın (özel korumalarıyla birlikte) “**muhafız birliği**” konumuna yükseltilmişlerdir.

PÖH, Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının “darbe korkusu” nedeniyle sürekli büyütülüp beslenen ve ağır silahlarla donatılan “iç güvenlik” temelli **hassa** alaylarıdır.*

Bu hassa alayları (ve **MİT**’e), 2011 yılındaki bir tebliğle ve 2013 yılında çıkartılan bir yasa ile, “iç güvenlikte kullanılmak üzere ihtiyaç duyduğu silahları ithal etme” izni verilmiştir. “Darbe girişimi” sırasında MİT’te açığa çıktığı gibi, bu “ithal izni” kapsamında **SAM füzeleri** ve **doçkalar** ithal edilmiştir. Bütün bunlar MİT’in ve özellikle PÖH’ün doğrudan TSK’nın “darbe girişimi”ne karşı bir güç haline getirilmesinin ve silahlandırılmasının bir parçasıdır.

Bugün 250 bin kişilik polis teşkilatı ve bunun içinde “hassa birliği” olarak örgütlen-

nen 40 bin PÖH’çü, Jandarma Komutanlığı’nın İçişleri Bakanlığına bağlanmasıyla birlikte JÖH’çülerle birleştirilmektedir. Böylece TSK’ya karşı “alternatif” bir silahlı güç oluşturulmaya çalışılmaktadır.

Bunun ne ölçüde başarılı olacağı, TSK’ya karşı gerçek bir “alternatif” olabileceği bugün için belirsizdir. Ancak PÖH’ün MHP’li faşistlerden oluşturulduğu gözönüne alınırsa, bu oluşumun milliyetçi-faşistler ile şeriatçı-faşistlerin bir karması olacağını bugün-den söyleyebiliriz.

Bu “hassa birlikleri”nin vurucu güç olarak kullanılacağı mutlakdır. Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş örgütlenmesinin asli unsuru oldukları da kesindir. Ama bu tür “özel” askeri örgütlenmelerin düzenli ordunun yerini alamayacağı da kesindir. 15 Temmuz “darbe girişimi”nde Ankara/Gölbaşı’nda bulunan PÖH merkezinin bombalanmasında görüldüğü gibi, asker ile PÖH arasındaki çatışki ve çelişki bu iç savaş gücünün de sınırlarını göstermektedir.

YAŞANILAN “AN”DA NE OLUYOR?

Türkiye toplumu, özellikle de küçük-burjuva aydın kesim, 12 Eylül askeri darbesinden günümüze kadar geçen süreçte sadece “**an**”ı yaşamakla yetinmiştir. Doğal olarak “an”ı yaşamakla yetinen bir toplum ya da toplumsal kesim, giderek dün ile yarın arasında hiçbir bağlantı kurmayan, kuramayan bir “kütle” haline dönüşmüştür. Bu nedenle de televizyonlarda “anbean” kaydedilmiş görüntüler, “an” olarak sunulan haberler revaçtadır. Bu da “anbean” değişen borsa endeksleri ve döviz kurlarıyla tamamlanmaktadır.

Böylesine “an”ı yaşayan bir toplumda, doğal ve kaçınılmaz olarak “an”a ilişkin her türden bilgi ve haber “ilgi” ve “merak” konusuna haline dönüşür. “Darbe girişimi” sırasında yandaş ve yandaşlaşan “medya”ya servis edilen haberler, bilgiler ve hatta belgeler, toplumun bu “an”cılığını tatmin etmeye yöneliktir. Bu da her türden manipülasyonun kolayca yapılabilmesini sağlamaktadır.

Dünü ve yarını olmayan “an”a ilişkin sunulanlar, her zaman “dün”e ilişkindir. “Şu an” diye sunulan her şey, “dün”de olanların “ilgi” ve “merak” uyandıracak biçimde su-

* Hassa birliği ya da hassa ordusu, 1826’da yenici ocağının kaldırılmasından sonra kurulan Asakir-i Mansure-i Muhammediye’nin sarayı ve padişahı korumak için ayrılmış birimlerine verilen bir addır.

nulmasından ibarettir. Televizyonların “canlı yayınları” da bu “an”cılığın sonucu olarak alabildiğine kullanılır hale getirilmiştir.

Bu toplumsal yapıda en çok “merak” edilen “yaşanılan an”da neler olduğudur.

“Darbe”, “darbe girişimi”, “isyan”, “başkaldın” vs. sözcüklerinin arasında 15 Temmuz belirsiz ve niteliksiz hale getirildiği gibi, “yaşanılan an”da neler olduğu da bilgi/haber parçacıklarıyla anlaşılabilir ve bilinebilir hale getirilmektedir.

Ortada “allahın lütfu” olarak görülen bir “darbe girişimi” vardır. Bu “allahın lütfu”, Recep Tayyip Erdoğan’ın “başkan” olma hırslarının “yasal” ya da “anayasal” hale getirilmesi için bir “fırsat” olarak kabul edilmektedir. Diğer yandan, “tek adam” iktidarına karşı olan her türlü muhalefetin sindirilmesi ve (ideal olan) yok edilmesi için “uygun ortam”ın oluşturduğu düşünülmektedir. Böylece “fethullahçılar”la başlayan gözaltı ve tutuklama dalgasının, giderek her türlü muhalefeti kapsayacak biçimde genişleyeceği söylenebilir.

Recep Tayyip Erdoğan ve şürekası için emellerine ulaşmak için bulunmaz bir “fırsat”tır. Diğer ve popüler ifadeyle, “kriz, yeni fırsatlar yaratır”.* Bugün ortaya çıkan siyasal kriz, Recep Tayyip Erdoğan’ın “dava”sına uygun biçimde devletin yeniden yapılandırılması için “fırsat” olarak görülmektedir. Dolayısıyla da, “yaşanılan an”da olanlar ve yapılanlar krizi fırsata çevirmeye yönelik ol-

maktadır. Bu da neo-liberal bakış açısından “kriz yönetimi” olarak tanımlanır.

Yaşanılan “an”da “olan”, “insan hakları sözleşmesi”nin askıya alındığı “Olağanüstü Hal” (OHAL) koşullarında, “demokrasi nöbeti” tutan “siviller”in eşliğinde PÖH’ün “önceden hazırlanmış listeler”e göre gerçekleştirilen gözaltılar, tutuklamalar ve işten atmalar olarak ortaya çıkmaktadır. “Kamu”da çalışan yaklaşık (ki “günbegün” sayı artmaktadır) 66 bin kişi görevden alındı, 10 bin kişi resmen tutuklandı. OHAL kararnamesinin Resmi Gazete’de yayımlanmasıyla birlikte “fethullahçı” 15 üniversite ve 1.043 özel okul kapatıldı. Milli Eğitim Bakanlığı’nda 15.200 kişi “açığa” alındı, 21.000 öğretmenin “lisansı” iptal edildi. İkinci OHAL “kararnamesi” ile “fethullahçı” 45 gazete, 16 televizyon, 16 dergi, 3 haber ajansı ve 23 radyo kapatıldı ve buralarda çalışan ya da yazan 42 “fethullahçı” gazeteci ve yazar hakkında gözaltı kararı çıkartıldı. “Bir günlük” YAŞ (Yüksek Askeri Şura) öncesinde, “darbeci” 149 general, 1.099 subay, 436 astsubay ordudan atıldı.

Özcesi, Türkiye tarihinde görülmemiş bir tasfiye hareketi ülke çapında yürütülmektedir. TSK (ordu) sözcüğün tam anlamıyla felç olmuştur. Kamu faaliyetleri yürütülemez hale gelmiştir. “Sokaktaki siviller”, her yerde terör estirmektedirler. Yapılanlara ilişkin aykırın her eleştiri, fiili saldırılarla tehdit edilmektedir.

Bütün bunların yanında çıkartılan ikinci OHAL kararnamesi ile, “darbe teşebbüsü ve terör eylemleri ile bunların devamı niteliğindeki eylemlerin bastırılması kapsamında karar alan ve tedbirleri icra eden; OHAL süresince yayımlanan KHK’lar kapsamında karar alan ve görevleri yerine getiren kişilerin, bu karar, görev ve fiilleri nedeniyle hukuki, idari, mali ve cezai sorumluluğu olmayacağı” hükmü getirilmiştir. Böylece **mevcut yasalardan** bir yana itilmiş ve mevcut yasallık içinde ilan edilen OHAL üzerinden, mevcut yasallıkla hiçbir ilişkisi olmayan, her türlü işkenceye, tutuklamaya, elkoymaya izin veren “**karşı-darbe hukuku**” oluşturulmuştur.

“Yaşanılan an”da tüm olanlar, tümüyle bu “karşı-darbe hukuku”yla olmaktadır.

Görünüşte mevcut düzenin meşruiyetini sağladığı kabul edilen bir parlamento ve (bir türlü değiştirilemeyen) meşru bir ana-

* André Gunder Frank, on yıllar öncesinde şunları söylemektedir: “Bunalım (kriz), son demektir. Tersine, bunalım, yeniden uyum sağlama imkanları aranarak son’un önlenmekte olduğu zaman dilimidir; ancak eğer bu yeniden uyum sağlama denemeleri başarısızlığa uğrarsa, son kaçınılmaz olur. *Concise Oxford English Dictionary* şu tanımları veriyor: “Bunalım: Dönüm noktası, özellikle hastalık sırasında. Politikada tehlike ya da belirsizlik noktası, vb. örneğin hükümet bunalımı, mali bunalım. Yunanca krizis’ten: karar.” Yani bunalım, hasta bir toplumsal, ekonomik veya politik organizmanın süregelen eski tarzda yaşayamaz hale geldiği ve ölüm başucunda beklerken, kendisine yeni bir yaşama şansı verecek değişiklikler geçirmek zorunda bulunduğu zaman dilimidir. Bu yüzden, bunalım dönemi, bir tehlike ve belirsizlik noktası,; sistemin gelecekteki gelişimini (eğer böyle bir gelişim olacaksa tabii) belirleyecek ana kararların alındığı temel değişimlerin gerçekleştirildiği bir uğraktır.” (“Dünya Sistemi Bunalımında”, *Dünya Ekonomisi, Bunalım ve Siyasal Yapılar*, s. 145.)

Bu “bunalım” (“kriz”) yaklaşımı, 1980 sonrasında neo-liberal kesimlerin “kriz fırsatçılığı”nın, daha da önemlisi buna “iman” etmenin temeli olmuştur.

yasa vardır. Ama “karşı-darbe hukuku” tüm bunların meşruiyetinin üstünde bir “olağanüstü hal hukuku” olarak karşı çıkışsız, direnişsiz egemenlik kurmuştur. “Darbe”ye maruz kalanların “darbecilere karşı” **her türlü** önlemi almaları ve yaptırım uygulamaları, hiçbir dirençle karşılaşmaksızın **meşruiyet** kazanmıştır.

Kısacası, bugüne kadar varlığını sürdüren ve anayasada yazılı olan **mevcut yasalık** resmen ve fiilen **ortadan kalkmıştır**.

Bu ortamda ve bu koşullarda, “eski” yasalık varmışçasına, mevcut kurumların ve uygulamaların meşru olduğunu söylemek ya da kabul etmek insanlığa, demokrasiye, evrensel hukuka, tarihe ve ülkeye **ihaneten** başka bir şey değildir. “Ülkenin güvenliği ve bütünlüğü” ve “fethullahçı tehlikeyi bertaraf etme” adına haklı göstermeye çalışan **siyasal oportünizm** bu ihanete meşruiyet kazandırmaktadır.

Evrensel olarak, bir ülkede mevcut yasalık ortadan kaldırılmışsa (ki tüm askeri darbelerde böyle olmuştur), **buna karşı direnmek ve savaşmak meşrudur ve haklıdır**.*

Bugün “olan”, **sokakta egemenlik kurmuş lümpen-sivil zorbalarla mevcut anayasanın askıya alındığı bir polis darbesidir**.

Bu polis darbesinin herhangi bir askeri darbeden **tek farkı**, silahlı gücün asker değil, polis olmasıdır. Recep Tayyip Erdoğan’ın, bugün OHAL’le ortadan kaldırılmış eski anayasa ile **seçilmiş** olması bu gerçeğin üstünü örtmektedir. Toplumsal muhalefet, özellikle de “sol”, bu görüntü ile “fethullahçı darbe” arasına sıkışmıştır. “Her türlü darbeye karşı” olmayı siyaset sananlar, bugünkü polis darbesini askeri darbeye karşılaştırarak kendilerince siyasal bir sonuç üretmeye çabalamaktadırlar. Diğer yandan da, “ne olur, ne olmaz” diyerek kendilerini “güvenceye” almaya çalışmaktadırlar.

* Che Guevara, *Gerilla Savaşı: Bir Yöntem* yazısında şöyle yazmaktadır: “... bu yasalık, kitlelerin zorlamasını durdurmak için kendi yaratıcıları tarafından çiğnenmek zorundadır. Hiç şüphesiz, her zorba, yasanın utanmazca çiğnenmesi, üstelik bunun onayı için sonradan yasa çıkarılması, halk güçlerini daha büyük bir gerilime itmektedir. Bu yüzden, oligarşik dikta, cephesel bir çatışma olmadan, anayasa gerçekliğini değiştirmek ve proletaryayı daha da boğmak için eski yasa hükümlerinden yararlanmaya çalışmaktadır.”

Bir zamanlar askeri darbe koşullarında “illegaliteye” (“sırta kadem basmak”) geçmek için Nazım Hikmet’in “salkım söğüt” şiirinin okunmasını bekleyenler için bugün bu şiirin okunacağı bir “radyo” da mevcut değildir. İlegal örgütlenmeye sahip olmayanlar, gizli çalışmayı küçümseyenler ve özellikle gayrı-meşru bir iktidara karşı silahlı mücadele verilmesine bile karşı çıkanlar, ellerindeki birkaç ilişki ve “pasaport şebekesi”yle orta yerde kalmışlardır.

Bugün, toplumsal muhalefetin hiçbir kesiminden, özellikle de “sol”dan, OHAL’a ve OHAL’la oluşturulmuş gayrı-meşru hukuka karşı mücadele çağrısı gelmemektedir. Hemen herkes Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının “fethullahçılara karşı” seferberliğinin ne yöne evrileceğini kestirmeye çalışmaktadırlar. Bu da sokakların lümpen çetelerin terörüne terk edilmesine yol açmaktadır.

NE OLACAK?

“Ne oldu” ve “ne oluyor” soruları belli bir kurgu içinde ele alındığında, “ne olacak” sorusu, “komplo teorileri” ile “senaryolar” arasına sıkıştırılır. Böylece de kurguya bağlı olarak (olgusal montajlama) her türlü spekülasyonun önü açılır. Spekülasyonlar da, herhangi birinin herhangi bir yerde öylesine aklınageliveren “olası”lıklarla birlikte varolur. Bu nedenle de yarıya, geleceğe ilişkin demagojilerin ve münipülasyonların önünü açar. Bu andan itibaren de, spekülasyonlara inanıp-inanmamak (bir kez daha) “iman” konusu haline dönüşür.

Gerçeklikte ise, olmuş-olanlar ile yaşanan “an”da olanlar gelecek günlerde neler olacağını nicelikleridir. Diğer bir ifadeyle, gelecek, bugüne kadar yaşananların oluşturduğu niceliğin niteliğe dönüşmüş halidir. Hamasetçi siyaset diliyle söylesek, “yapılanlar yapılacak olanların teminatıdır”.

Olmuş-olanlardan ve içinde bulunulan zaman diliminde yaşananlardan yola çıkıldığında şu gerçeklerle karşılaşırız:

Her şeyden önce TSK, tarihinde görülmemiş boyutta bir tasfiyeye maruz kaldığı gibi, tarihte görülmedik bir biçimde “itibar” kaybına uğramıştır. Tasfiye ve itibar kaybı (ve elbette bunların getirdiği büyük bir moral çöküntüsü), “NATO’nun ikinci, dünyanın dördüncü büyük ordusu”nu çökertmiştir. Bu

ordunun, bu koşullar altında, “dış politika”nın bir aracı olarak kullanılması, “caydırıcı bir güç” olması olanaksız görünmektedir. Diğer yandan, 1971 yılından günümüze kadar değişik tasfiyelerle mutlak bir **iç savaş ordusuna** dönüştürülmüş olan TSK, bu ortamda bu işlevini de yerine getirecek bir güç olmaktan çıkmıştır. Savaş gücü ise (bir kez daha yineleyelim büyük bir moralsizlik içinde) büyük ölçüde yitirilmiştir. Sadece hava kuvvetlerinde yapılan “temizlik” sonucunda savaş uçakları için bile yeterli “personel” bulunmamaktadır.

Askeri okulların kapatılması, askeri personelin (subaylar) yetiştirilmesinin tümüyle “siviller”e verilmesi, resmen TSK’nın tasfiye edilmesi demektir. TSK bu yolla tasfiye edilirken, yerine geçecek olan “yeni ordu” (Nizam-ı Cedid, daha çok da Sekban-ı Cedid türünden bir ordu) henüz emriyon halinde bile değildir. Ellerindeki tek şey, polis teşkilatı ve polis okullarıdır. Buralardaki eğitimlerle “yeni ordu” kurulmaya çalışılması, **gerçekte** TSK’nın yerine polisin, “polis ordusu”nun geçirilmesinden ibarettir. Böyle bir “polis ordusu”, hiçbir koşulda gerçek bir düzenli ordunun yerini alamaz. Bu nedenle, “yeni ordu”, sadece bir iç savaş gücü olarak varolabilir.

Bunun anlamı, Türkiye’nin TSK aracılığıyla Ortadoğu’da, özellikle de sınır bölgelerinde yürüttüğü **gözdağı ve tehdit politikasının** iflas ettiği. Bu nedenle de, zaten iflas etmiş olan “yeni-osmanlı”cı dış politikanın sürdürülebilirliği de kalmamıştır. Recep Tayyip Erdoğan Türkiye’sinin kendi sınırlarını bile koruyabilmesi olanaksızdır. Bu durumda ve bu koşullarda, Suriye ve Irak’taki olası gelişmelerin (özellikle Suriye’nin kuzeyinde “özerk Kürt bölgesi”nin oluşturulması ve **Musul harekati**) fiilen dışına itilmiştir. Böylece bu alanlarda “ayak sürten” ve yer yer “sorun çıkartan” (Suriye ve Irak pazarından pay isteyen) Türkiye, TSK tasfiyeleriyle (en azından bir süreliğine) sorun olmaktan çıkmıştır.

İkinci olarak, bugün sokağa egemen olan lümpen esnaf vs. kesimi (“gerekli görüldüğünde”) istenilen hedeflere kolayca yönlendirilebilecek bir grup oluşturmaktadır. Laikliğe ve laiklere karşı kin ve nefretle doldurulmuş olan bu kesimin yapabileceklerinin sınırı yoktur. “Esedullah timi” türü yapılanmaya sahip olan PÖH’cülerin etkin ol-

duğu bu kesimlerin “islamcılık” ve “türkçülük” üzerinden harekete geçirilmesi büyük olasılıktır. “Sokağın” Recep Tayyip Erdoğan tarafından “mutlak biçimde” kontrol edildiğini düşünmek de, “zamanı gelince” onları durduracağını sanmak da aptallıktan öte, teslimiyetçiliğe ve hatta katliamlara kapıyı aralamaktır.

Üçüncü olarak, yakın dönemde Gezi Direnişi türünden bir kitlesel hareketin “**eski tarzda**” varolabilmesi olanaksızdır. “Taş atma”yı “şiddet” olarak gören “Gezi direnişçileri”, şimdi kin ve nefretle dolu lümpen şeriatçı-faşist bir grupla karşı karşıyadırlar. Recep Tayyip Erdoğan’ın “evlerinde zorla tutuyoruz” dediği “%50” artık sokağa egemendir ve her türlü karşıtığa ve muhalefete saldırıya hazır durumdadır. Bu da, bir **iç savaş** göze almaksızın ve **iç savaşa göre hazırlanmaksızın** toplumsal muhalefetin yapılamayacağı demektir. (Üstelik AKP’nin “%50”sinin yanında MHP’nin %15’i de iç savaşın kitlesel gücü haline gelmiştir.)

Dördüncü olarak, parlamenter sistem, güçler ayrılığı ve hukuk devleti fiilen son bulmuştur. Bunların savunucusu konumundaki CHP, “eski tarzda” ve 70’li yılların başlarında geçerli olan politikanın (parlamento “açık tutmak”) ötesine geçemeyecektir. Lümpen çetelerin sokaktaki teröründen kendi kitlesini bile koruyabilecek durumda değildir.

Beşinci olarak, çökmüş ve tahrip olmuş TSK’nın bu haliyle (belli bir süre) “yeni bir darbe”ye kalkışması beklenemez. Dolayısıyla Recep Tayyip Erdoğan’dan “laik darbe”yle kurtarılmayı bekleyenler, hayal kırıklığının ötesinde, tam olarak sindirilmiş olacaktırlar.

İşte bu “ahval ve şerait içinde”, “fethullahçı terör örgütü”ne yönelik operasyonlar belli bir boyuta ulaştığında tüm toplumsal muhalefet Recep Tayyip Erdoğan’ın iç savaş güçlerinin **hedefi** haline gelecektir. Bu, kimi yerde “alevilere”, kimi yerde “Kürtlere”, kimi yerde “laiklere”, “aydınlara” (“Bizi okumuşların şerrinden korumak” için) yönelik **tehdit, taciz** ve yer yer **fiili saldırılar** demektir.

Bugün için Recep Tayyip Erdoğan ve şürekasının “fethullahçılar”ın dışındaki kesimlere yönelmemeleri, basit bir “hedef küçültme” olayı değil, düşmanlarını sırayla yok etme stratejisinin bir taktiğidir.

Herkes Nazi dönemine ilişkin rahip Martin Niemöller'in sözlerini* ezberle bildikleri gibi, gün be gün "*susma, sustukça sıra sana gelecek*" sloganını atmışlardır. Ama birincisi ezberden, ikincisi basit bir ajitasyon sloganından öte bir değer ve anlam taşımamıştır. Bugün bu sözleri yinelemek, bu sloganları anımsatmak boşa kürek çekmek demektir. **Örgütlenmemiş ve silahlanmamış kitleler**, basit tekrarlarla, yalın sloganlarla mücadeleye girişemezler. Hele ki, karşılarında "dişine kan değmiş" PÖH'çüler ve sokağa egemen olmuş lümpenler ortalıkta salınırken, kitleleri sloganlarla direnmeye çağırmak hayalle avunmak demektir.

Altıncı olarak, geniş anlamda "burjuva yasallığı", dar anlamda mevcut düzenin 12 Eylül'den sonra oluşturduğu kendi yasallığı, bizatihi Recep Tayyip Erdoğan ve şürekası tarafından ortadan kaldırılmıştır. Artık Türkiye'de (anti-demokratik de olsa) anayasal bir meşruiyet mevcut değildir. Meclisin "açık" olması ve düzen içi muhalefet partilerinin ortalıkta bulunması yitirilmiş meşruiyeti gerçeklik haline getirmez. Görüntüsel olarak "eski" (1982) anayasasına dayanılarak yürütülen iktidar icraatları, doğrudan bu iktidarın zora, şiddete ve silaha başvurusu sonucu gayrı-meşru hale gelmiştir. Bu da, silahlı savaşın nesnel koşullarının mevcudiyeti demektir. Gayrı-meşru bir iktidarın zoruna, şiddetine karşı direnmek ve savaşmak her zamankinden çok daha fazla meşru ve haklıdır.**

* Yine de rahip Niemöller'in sözlerini anımsatılm: "Naziler komünistler için geldiğinde sesimi çıkarmadım; çünkü komünist değildim. Sosyal demokratlar içeri tıktıklarında sesimi çıkarmadım; çünkü sosyal demokrat değildim. Sonra sendikacılar için geldiler, bir şey söylemedim; çünkü sendikacı değildim. Benim için geldiklerinde, sesini çıkaracak kimse kalmamıştı."

** Bu gerçek, daha "darbe girişimi"nden birkaç gün önce "müzmin muhalif" ve düzen yanlısı Tarhan Erdem tarafından şu cümlelerle ifade edilmiştir:

"Evet, Sayın Erdoğan seçilmiş bir cumhurbaşkanıdır. Ancak seçildiği an, Anayasa'nın açık hükümlerini çiğnemiş, sonra gelişen siyasal olayları yozlaştırmış, sonraki seçimlerde seçim kanunlarının ilkelerini bertaraf etmiş, memleketini demokratik seçimlerden de mahrum bırakmıştır.

7 Haziran ve 1 Kasım seçimleri bana göre, yasal ilkelere uyulmadan yapılmış, sonuçlarının yasal kurullarla irdelenmesi engellenmiş seçimlerdir.

Bunlar meşru seçim değildir, bugünkü fiili durum ve yürütülen anlayış sürdürülüp yapılacak hiçbir seçim de, "eşit seçim" olmayacaktır.

Gayrı-meşrulaşmış ve hiçbir biçimde ceza almayacağı garantisi verilmiş olan "so-kaktaki adam" aracılığıyla her türlü zoru, şiddeti kullanan bu iktidar koşullarında 2019 seçimlerini beklemek, dahası 2019 seçimlerinde iktidarın değiştirilebileceğini sanmak, ezilmiş, sindirilmiş ve yer yer katliamlara uğramış halk kitlelerinin bozgunu üzerinden "zafer" kazanmayı hayal eklem demektir.

Yedinci olarak, bugün halk kitlelerine, özellikle de "sol"da legalistlerin saflarında yer alanlara gerçekler tümüyle ve tüm yönleriyle ortaya konulmalıdır. "Sol"un tümüyle legalize olduğu, dolayısıyla "devlet" tarafından "listelendiği" koşullarda, legalistlerin ve oportünistlerin "örgütlenmek"ten söz etmelerinin nasıl bir aldatmaca olduğu gösterilmelidir.

Bugün, solda yer alan, (demokratik ya da sosyalist) devrimden söz eden ve hatta bunun için mücadele ettiğine inanan herkes mevcut iktidarın gayrı-meşru olduğunu ve iktidarda kalabilmek için zora, şiddete başvurduğunu görmek ve anlamak zorundadır. Bu ortamda, örgütlenmenin **illegal, gizli ve silahlı** bir örgütlenme olması gerektiğinin bilincine ulaşmalıdırlar. Olağanüstü boyutta legalize olmuş bir solun (en azından bir bölümünün) böyle bir örgütlenmeye kolayca ve kısa sürede geçebileceğini düşünmek de budalalıktır. Onlarca yıldır illegal örgütlenmeler küçümsenmiş ve aşağılanmıştır. Silahlı mücadele, ya basit bir propaganda söylemi olarak kullanılmış ya da "terörizm" olarak suçlanmıştır.

Bu geçmiş ve bu geçmişin yarattığı "zihniyet" in birden ortadan kalkıvermesi, ne üzücüdür ki, olanaksızdır. Bu "zihniyet" uzun yıllar içinde yerleşmiş ve kökleşmiştir. "Soyut bir gelecek için somut bugünden vazgeçmeyen" yeni kuşaklar yaratılmıştır. Legalist sol, bu yeni kuşaklara "uygun" söylemler ve politikalar uyarlayarak kendi varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Ama şimdi, her türlü "burjuva yasallığı"nın ortadan kaldırıldığı ve **silahlanmaktan ve savaşmaktan başka yolun kalmadığı** bir sürece girilmiştir.

Yurttaş olarak hiçbir şey değişmeden "seçim sonucu" olarak açıklanacak gayri meşru ilanları tanımayacağımı açıkça beyan ediyorum.

Seçim denilecek oyunda ne oy veririm, ne de sonuçlarına saygı gösteririm." (T24, 8 Temmuz 2016.)

Bugüne kadar hiçbir devrim stratejisine sahip olmayanların, birden “titreyip” silaha sarılacaklarını, legal örgütlerinin illegal ve gizli örgütlenmeye dönüşeceğini beklemek, her yönden iç savaşa göre hazırlanmış ve örgütlenmiş bir şeriatçı-faşist tehlike karşısında insanları ve kitleleri aldatmaktan, onları kendi cellatlarının insafına terk etmekten başka bir anlama sahip değildir.

Bugün solda yer alanlar, legalize olmanın ötesinde, her türlü silahlı eylem ve mücadeleye deneyimine (sözel olarak bile) hiç sahip değildir. Alabildiğine “bilinir” olan insanlarla gizli ve illegal bir örgütlenme gerçekleştirmek neredeyse olanaksızdır. Herkesin herşeyi bildiği ve bu “bilme”yi “demokratik örgütlenme” sanan insanların, herkesin herşeyi bilmediği bir yapıya dönüştürülmesi ya da dönüştürülebilir olduğunun sanılması anlamsız bir safdilliktir.

Bu koşullarda, illegal, gizli ve silahlı örgütlenme, “sol” kitlenin örgütlenmesi değil, tekil bireylerin örgütlenmesi olacaktır. Sözcüğün tam anlamıyla, öncü savaşçı bir örgütlenmeye gidilmek zorundadır. Bu örgütlenmenin yürütmek durumunda olduğu tek savaş da, **öncü savaş** olacaktır.

Hiç kuşkusuz, şeriatçı-faşist karşı devrimin baskın olduğu, büyük bir moral üstünlüğe ve devlet olanaklarına sahip olduğu koşullarda örgütlenmeye çalışmak hiç de kolay değildir. Legalizmin içselleştirilmesi kadar, “demokratik zihniyet”ler de bu örgütlenme çalışmasını engelleyen unsurlardır.

İllegal, gizli ve silahlı bir örgütlenme gerçekleştirilmeksizin OHAL koşullarında ve OHAL’a karşı “direnme”ten söz edilemez.

İlerici, demokrat, yurtsever insanlar bugün sokağa çıkmaktan korkmaktadırlar. Bir kez daha yineleyelim: En basit ve sıradan bir siyasal eleştiriye bile tahammül etmeyen bir grup sokaklara egemendir. Her türlü yasalık ortadan kaldırılmıştır. Hiç kimsenin canı, malı, özel yaşamı hiçbir güvenceye sahip değildir. Farklı dinsel inançlar ve mezhepler, farklı etnik kökenliler bu lümpen-faşist çetelerin terörüyle karşı karşıyadırlar. Her an ve herhangi bir yerde bu “farklı” kesimlere yönelik saldırılara ve katliamlara girişilmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Bu saldırılar ve katliamlar karşısında bu kitlelerin korunması, ancak yeterli ve güçlü

bir silahlı örgütlenmeyle olanaklıdır. Doğal olarak, böyle bir örgütlenme mevcut değilken, kitlelerin “korunması”ndan söz etmek, hatta kitleleri “direnmeye” çağırarak, kitle katliamına davetiye çıkarmakla özdeştir.

Kitlelere gerçekler tümüyle ve tam olarak söylenmelidir: Evet, bugün sokağa egemen olan lümpen şeriatçı-faşist güçler her an saldırmaya ve katliama girişmeye hazırdırlar. Bu katliamların hedef kitleleri de herkesçe bilinmektedir. Böylesi bir saldırı ve katliam karşısında (Maraş vb. olaylarda olduğu gibi) “sığınılacak” meşru bir devlet kurumu da mevcut değildir. “Peygamber ocağı” denilen orduya zorunlu askerlik yasası nedeniyle gitmiş erlere yapılanlar herkesin gözleri önünde gerçekleşmiştir. Burada hukuk, meşru devlet güçleri vs. olmadığı gibi, vicdan, insaf vb. de yoktur. Bu ölümcül bir kin ve nefrettir. Bunun karşısında kentsel yapı içinde tekil aileler olarak dağılmış kitleleri korumak maddi olarak olanaksızdır. Birkaç eski tarzda gecekondu semtinde kısmen “barikat”lar vb. aracılığıyla “direnme” ya da saldırıları püskürtmek olanaklı görünüyorsa da, saldırganların bir “devlet gücü” haline dönüştürülmüş olması bu olanaklı da ortadan kaldırmaktadır.

Bu koşullarda, saldırı ve katliam girişimlerine karşı kitlelerin yapabileceği tek şey, bulabildikleri her türlü direnme ve savaş aracını yanlarına alarak kırsal alanlara çekilmektir.

Ne üzücüdür ki, kırsal alanlara çekilecek kitleleri örgütleyecek, eğitecek ve silahlandıracak bir silahlı öncü güç mevcut değildir. Bu nedenle, kırsal alanlara çekilecek kitleler, kendi olanakları ve becerileriyle kendilerini örgütlemek ve ayakta kalmak zorundadırlar. Kentlerde saldırı ve katliamlarla yok edilmektense, geniş kırsal alanlarda, dağlarda bannak sağlamak, en azından bu bannakları sağlarken yaşamları yitirmek çok daha az kayba yol açacaktır.

Şunu belirtelim ki, burada ortaya koyduğumuz “olacak olan”lar, olabileceklerin sadece belirgin olanlarını kapsamaktadır. Yaşanılan “kriz” ortamında beklenmedik pek çok gelişme, olay vb. ortaya çıkabilecektir. Buraya kadar örgütlülüğünden, örgütlü mücadeleden söz ettik. Bilmek zorundayız ki, “barışçıl dönemlerde” herşeye boyun eğen, seslerini çıkartmayan kitleler, “yukardakiler” tarafından “bağımsız tarihsel bir eyleme”

* Bkz. Lenin’in milli kriz tahlili.

doğru itilebilirler. Bu da, eğer “düşürülmez”-se, hiçbir zaman “düşmeyecek olan iktidarı tamamen (ya da kısmen) yıkacak güçte bir kitlesel devrimci eyleme yöneltebilir.*

Bitirirken, son olarak Lenin’in “*Nereden Başlamalı?*”daki şu sözlerini aktaracağız. Bu sözler, böylesi koşullarda hepimize kılavuz olmalıdır:

“Son olarak, doğabilecek olası bir yanlış anlamayı önlemek için birkaç söz daha edelim. Durmadan sistemli ve planlı hazırlıktan söz ettik; ama asla, otokrasinin ancak düzenli bir kuşatmayla ya da örgütlü bir saldırıyla yıkılabileceğini söylemek istemiyoruz. Böyle bir görüş, hem saçma, hem de doktriner bir görüş olur. Tam

tersine, otokrasinin, kendisini sürekli olarak tehdit eden kendiliğinden patlamaların ya da önceden görülmeyen siyasi karışıklıkların etkisi sonucu çökmesi son derece olanaklıdır ve böyle bir olasılık tarihsel olarak çok daha fazladır. Ama maceracı kumarlardan sakınmak niyetinde olan hiçbir siyasi parti, faaliyetlerini, böyle patlamaları ve karışıklıkları beklemeye dayandıramaz. Biz kendi yolumuzda ilerlemeli ve düzenli çalışmamızı sebatla sürdürmeliyiz. Beklenmedik olaylara ne kadar az bel bağlarsak, herhangi bir ‘tarihi dönemeç’ karşısında hazırlıksız yakalanmamız da o kadar imkansızlaşır.”

Aralık 2014: **Recep Tayyip Erdoğan** **İç Savaşa Hazırlanıyor**

Recep Tayyip Erdoğan, zaman zaman yavaşlayan, ama sürekli olarak ilerleyen ve adım adım gelişen bir süreçte (“yeni yetmeler”le yapılan Necip Fazıl Kısakürek’in bir çeşit revizyonu olan) kendi zihniyetine uygun bir islam devletini inşa etmeyi sürdürüyor.

Mevcut, yani 12 Eylül anayasasını kullanarak ve TBMM’deki çoğunluğuna dayanarak bu hedefine doğru önemli adımlar attı, gelişim sağladı.

“Medya” ve devşirme “tetikçiler”le laikliğin içinin boşaltılmasından daha çok, hukuk ve hukuk devleti neredeyse tümüyle ortadan kaldırıldı. HYSK yasasında yapılan değişikliklerle, tüm yargı sistemi doğrudan kendisine bağlandı. Değişik “torba yasalarla”, işine gelen ve amaca ulaşmaya hizmet eden değişiklikler hiçbir engellemeyle ve direnmeyle karşılaşmaksızın kolayca gerçekleştirildi. Yapılan son değişikliklerle “makul şüphe”yle herhangi bir savcının ya da yargıcın ve hatta vali ve kaymakamın alacağı bir kararın herkesin gözaltına alınabilmesinin önü açılmış oldu.

Hukukun tüm prosedürleri amacın engeli olduğu görüldüğünde, kimi zaman tümüyle, kimi zaman parça parça değiştirildi. Değiştirilen bir yasanın ya da prosedürün işe yaramadığı görüldüğünde, yeni bir yasayla (“torba yasa”) hemen değiştirildi. Amaca ulaşmada engeller çıkaran “demokratik hukuk” bu yolla aşıldı.

Yazılı hukukun yerini, hemen ve kolayca değiştirilebilir yasa düzenlemeleri aldı. Kendine bağlı ve kendisine tümüyle “biat” eden bir polis teşkilatı oluşturma yönünde önemli adımlar atıldı. Polis teşkilat yapısı değişti-

rildiği gibi, polisin ağır silahlarla donatılmasının önü açıldı. “Keyfiyete bağlı hukuk”, yani sadece sözde adı “hukuk” olan, gerçekte keyfiyete bağlı, kendi kişisel amacına uygun yaptırımlar listesiyle, kendine bağlı yargıçlar ve savcılar yoluyla polis teşkilatı yeniden biçimlendirilmeye başlandı.

Eğitim sisteminde yapılan küçük, ama islam devleti amacına doğrudan hizmet edeceği düşünülen değişikliklerle (4+4+4, okulların imam-hatipleştirilmesi, dinsel eğitimin ağırlıklı bir konuma getirilmesi vb.), bugünden yarıya “dindar ve kindar nesil” yetiştirmeye başlandı. Şimdi sıra çocuk yuvalarında dinsel eğitim verilmesine geldi.

Bütün bunları yaparken, amacın (kendi Necip Fazıl revizyonuna uygun islam devleti kurmak) önüne çıkabilecek “üst akıl” girişimlerine karşı önlemler ve düzenlemeler yapılmaya başlandı.

Kendi “aklı” içinde, kendisini engelleyebilecek tek güç silahlı kuvvetler, yani ordu. Bu gücün, ordunun, olası bir “üst akıl” ürünü darbesine karşı iki yönlü önlemler geliştirilmeye başlandı.

Bir yandan ordu kademelerine, kendisine “biat” eden ya da kendisine karşı bir tutum almayacağı umulan kişiler yerleştirilirken, diğer yandan olası bir askeri darbeye karşı yüzde yüz kendisine bağlı silahlı güçler oluşturulmaya yönelindi.

Bu silahlı özel ordu, ağırlıklı olarak polis teşkilatından oluşturulmaya çalışılsa da, kendisine kesin kes bağlı, deyim yerindeyse, kendisinin “g.t’ünün kılı” olan kişilerden oluşan bir milis örgütlenmesinden oluşacaktır. Bunun yolu da, doğrudan kendisini “halk” kabul eden ve kendi iktidarında güç-

lenen “esnaf”ı örgütlemekten geçiyor.

26 Kasım 2014’te yapılan 4. Esnaf ve Sanatkarlar Şurası’nda şunları açıkça ve alenen söyledi:

“Bizim medeniyetimizde, milli ve medeniyet ruhumuzda esnaf ve sanatkar gerektiğinde askerdir, alperendir, gerektiğinde vatanını savunan şehittir, gazidir, kahramandır. Gerektiğinde asayiş tesis eden polistir, gerektiğinde adaleti sağlayan hakimdir, hakemdir.

Taksici deyip şoför deyip geçemezsiniz. O mahallenin emindir, ağabeyidir, mahallenin bekçisidir. Bakkal deyip kasap deyip manav terzi deyip geçemezsiniz. O mahallenin adeta ruhudur. Sokağımızın semtinizin vicdanıdır. Esnafı çıkartıp aldığınızda Türkiye tarihinden geriye hiçbir şey kalmaz.”

Bu sözler, öylesine söylenmiş ya da belagatın ürünü değildir. Esnaf ve zanaatkarlar, yani gerçek küçük-burjuva sınıfı, Özal’ın deyişiyle, “orta direk”, nüfusun çoğunluğunu oluşturur. Kendi küçük mülkünü ve işini koruma içgüdüsü olağanüstü gelişkindir. Anti-komünizm ne ölçüde bu sınıfa kendisine yedeklemeye çalışırsa, islamcılar da o ölçüde kendi saflarına kazanmaya çalışırlar. Bu kesimleri kendi saflarına çekebildikleri ölçüde iktidara gelebilirler ve iktidarlarını sürdürebilirler.

Ancak bu sınıfın kendi küçük özel mülkiyetini ve işini koruma içgüdüsü, aynı zamanda onları milis örgütlenmesi için bulunmaz bir kaynak haline getirir.

Milislere dayalı silahlı güç oluşturma girişiminin arka planında, bir ölçüde Necip Fazıl’ın revize edilmiş teorisi yatıyorsa da, asıl olarak, 3 Temmuz 2013 tarihinde Mısır’da “Müslüman Kardeşler” iktidanna (Mürsi) karşı gerçekleştirilen darbe yatmaktadır.

Recep Tayyip Erdoğan, 18 Ağustos 2013’de yaptığı bir konuşmada şunları söylemiştir:

“Bugün Mısır’da sergilenen vahşeti yarın belki de başka ülkede sergileyecekler. Belki başka ülkeyi belki Türkiye’yi karıştırmak isteyecekler. Çünkü bu bölgede güçlü bir Türkiye istemiyorlar. Bu bölgede istikrarlı, kalınmış ülke istemiyorlar.

Biz, bu tuzağı bozacağız. Kardeşlerim sabırla bozacağız. Unutmayın, herkesin tuzağı vardır. Ama en büyük tuzak kudret, kuvvet sahibi olan Allah’ın tuzağıdır. Birbirimize inanıp, güvenerek kardeşliğimizi pekiştirerek oyunları bozacağız. İçimize nifak ve fitne sokmaya çalışıyorlar. Bunlara fırsat ve izin vermeyeceğiz. Bu tuzaklara düşmeyip, bu tuzakları alt üst edeceğiz.”

Yine geçen yıl 26 Ağustos’ta şunları söylüyordu:

“Mısır’da halk, iradesinin, oyunun namusunu istiyor. Eğer 17 yaşındaki Esmâ meydana çıkıyorsa babasının izinde çıkıyor. Adeviyye’ye çıkanlar, Rabia’ya çıkanlar, İskenderiye’ye, Mansuriye’ye onun için çıkıyor. Binlerce insan şehit olduysa bu oyların namusu için şehit oldular.”

İşte bu zihniyetle esnaf ve zanaatkarlara dayanan bir milis örgütlenmesine yönelik “Başyüce”*, 30 Kasım günü, İslami Büyük Doğu Akıncıları Cephesi (İBDA-C) “baş komutanı” Salih Mirzabeyoğlu (Salih İzzet Erdiş) ile görüştü.

Hiç tartışmasız İBDA-C, silahlı şeriatçı bir örgüttür. “Başyüce”nin Salih Mirzabeyoğlu ile yaptığı görüşmede, bu silahlı şeriat örgütünün kendisini desteklemesi ve “deneyimlerinden” yararlanmak istemesi, kendisine karşı güçlere ve özel olarak askeri darbeye karşı koruyacak bir milis örgütlenmesi oluşturmaya çalıştığı bir ortamda anlaşılabilir bir şeydir.

Öte yandan AKP iktidarı ile Hizbullah arasındaki ilişki, dahası IŞİD ile gelişkin ilişki düzeyi hesaba katıldığında, Recep Tayyip Erdoğan’ın (“Başyüce”) özel milis örgütlenmesini nasıl ve kimlerden oluşturacağı daha açık hale gelmektedir.

Amaç, hiç tartışmasız, kendisine ve iktidarına yönelik bir askeri darbeye karşı hazırlık yapmaktır. Buradaki özel amaç ise,

* “Başyüce”, Necip Fazıl Kısakürek’in “*İdeolojya Örgüsü*” adlı kitabında devlet örgütlenmesinin en üst kurumudur. Kitapta bu şöyle anlatılır: “Bütün kuvvet tevazününü, her temsil kutbu aynı kök ideolojyaya bağlı olarak, ‘Başyüce’ ile ‘Yüceler Kurultayı’ arasındadır... ‘Yüceler Kurultayı’ vicdan; ve ‘Başyüce’ irade (dir)... ‘Başyüce’ kaba ve umumî manasıyla herhangi bir devlet reisi değil, derin ve girift, içtimai bir remzdur. Bir timsal(dir)...”

ağır silahlarla donatılmış polis gücünün yanında, yaygın bir milis örgütlenmesini “caydırıcı” bir unsur olarak kullanmaktır. Kendisine darbe yapmak isteyenlere bu milis örgütlenmesi yoluyla bir mesaj verilmek istenmektedir.

Ama bu milis örgütlenmesi sadece “caydırıcı” bir güç değildir. Aynı zamanda kendi iktidarına yönelik muhalefet hareketine karşı kullanılabilir bir güçtür. Anadolu’daki Gezi Direnişi’nde de görüldüğü gibi, polis-esnaf işbirliği, daha ilkel düzeyde de olsa kullanılmıştır. 6-7 Ekim olaylarında görüldüğü gibi, Hizbullahçılar (her ne kadar kendilerini HDP’lilerin saldırılarına karşı koruduklarını iddia etseler de), kendi alanlarında örgütlü ve silahlı bir güçtür.

Tüm bunların yanında, doğrudan MİT’in denetimi altında olan “Alperen Ocakları” iktidarın elinin altındaki hazır bir güçtür. Dağıtım saldınsından Hrant Dink cinayetine kadar pek çok olayda yer alan “Alperen Ocakları” ortadayken, çok kolaylıkla esnaf ve zanaatkarlara “alperenler” diye hitap edebilmektedir. (Bu arada şunu da ekleyelim ki, “Alperen Ocakları” Muhsin Yazıcıoğlu’nun BBP’sinin gençlik örgütlenmesidir. Muhsin Yazıcıoğlu da, AKP’ye ve Recep Tayyip Erdoğan’a “biat” edenlerin başında gelmektedir.)

Bu yapılanmaya, AKP’ye “biat” eden “eski ülkücüler”i, yani eski faşist milisleri de eklemek gerekir.

Özetle, Recep Tayyip Erdoğan, Mısır askeri darbesi ve 17 Aralık “cemaat operasyonu” sonrasında doğrudan kendisine bağlı bir polis teşkilatı oluştururken, aynı zamanda bir milis örgütlenmesine gitmektedir.

Bu milis örgütlenmesi, her ne kadar kurulu örgütlenmelere (Alperen Ocakları, Hizbullah, İBDA-C, eski faşist milisler) dayanma eğilimindeyse de, doğrudan devlet kurumlarının desteğine sahip olacakları da kesindir. (Burada yaklaşık 280 bin özel güvenlikçiyi de bunların arasında sayabiliriz.)

Recep Tayyip Erdoğan’ın oluşturulmasına hız verdiği milis örgütlenmesi, ister “caydırıcılık” için kullanılacak istensin, isterse askeri darbeye karşı “direniş” amacı gütsün, her durumda doğrudan kitlesel muhalefet hareketlerine karşı kullanılacak bir zor güçtür. Böylece toplumsal muhalefetin karşısına, istenildiği zaman değiştirilen ve “makul şüphe”ye dayalı yasalar yanında, doğru-

dan ağır silahlarla donatılmış polis gücü ve islamcı milis örgütlenmesi çıkartılacaktır.

Burada yapılması gereken, herşeyden önce böyle bir gelişmeyi görmezlikten gelmekten, küçümsemekten uzak durulmalıdır.

İkinci olarak, böyle bir karşı-güce karşı silahlı bir örgütlenme yaratılması acil bir görev olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu silahlı örgütlenme, 1980 öncesindeki gibi “Direniş Komiteleri”, “Silahlı Direniş Birlikleri” türünden, yarı-milis, yarı-askeri, ama her durumda sadece propagandif bir örgütlenme olmamalıdır.

Geniş halk kitlelerinin islamcı milis saldırılarına karşı korunmasının ilk ve temel koşulu, silahlı bir devrimci örgütlenmenin varlığıdır. Böyle bir örgütlenme maddi bir güç olarak ortaya çıkartılmadığı ya da çıkmadığı koşullarda, adı, ister “özsavunma birlikleri”, ister “mahalle konseyleri” vb. olsun, her durumda MHP’li faşist milislere karşı oluşturulan “direniş komiteleri”nin trajik sonunu paylaşmak durumunda kalacaktır. Çünkü, söz konusu olan sadece islamcı milis örgütlenmesi değildir. Bu milis örgütlenmesi, devletin tüm olanaklarından yararlanacağı gibi, ayrıca ağır silahlarla donatılmış polis teşkilatının “yardımcı” gücü olarak çalışacaktır. Dolayısıyla islamcı milislere karşı “savunma”yı esas alan bir örgütlenme, her durumda polis gücünün ağır silahlı saldırısıyla karşı karşıya kalacaktır.

Polis teşkilatı, profesyonel bir silahlı güçtür. Böyle bir profesyonel silahlı güce karşı devrimci gerilladan başka bir güç etkili olmaz.

Recep Tayyip Erdoğan, ne denli iç savaş ve olası bir darbeye karşı hazırlık yapıyorsa, devrimciler de aynı oranda ve aynı ciddiyette hazırlık yapmak zorundadırlar. Ama devrimciler sadece hazırlıkla yetinemezler. Aynı zamanda iktidarı devirmek, devrimi gerçekleştirmek için de mücadeleye etmek durumundadırlar. Bu da, islamcı milis örgütlenmesine karşı değil, bir bütün olarak iktidar gücüne karşı örgütlenmeyi ve mücadeleyi gerektirir.

Böyle bir mücadelenin doğru bir devrimci stratejiye dayanması gerektiği de çok açıktır. Bu strateji de, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi’nden başkası değildir.

İç savaş hazırlıkları karşısında örgütlenmeyenleri tarih affetmeyecektir.

“Darbe” Rivayetleri ve Demagojiler

Kitlenin Güdülenmesi ve Yönlendirilmesi

“Darbe girişimi”nin sönümlenmeye başladığı saatlerde Recep Tayyip Erdoğan’ın **iç savaş birlikleri** sokaklara salınırken, birkaç yayın organı dışında tüm “medya” başlı başına bir güdüleme ve yönlendirme aracı olarak işe koşulmuştur. Kimilerinin “**algı yönetimi**” adını verdikleri bu “medya operasyonu”, akıl almaz bir biçimde “akıl tutulması”yla birlikte olanca hızıyla sürdürülmektedir.

Şu ya da bu kesimi dışlamayan, tüm toplumsal sınıf ve tabakaları “hedef kitle” olarak kabul eden bu “medyatik” güdüleme ve yönlendirme operasyonunun **ilk demagojisi***, 15 Temmuz’un “**seçilmiş** Cumhurbaşkanı”na karşı bir darbe girişimi olarak sunulmasıdır.

Burada “sihirli sözcük” “**seçilmiş**”dir. Üstelik “halkın %52’sinin” oyuyla “seçilmiş” bir Cumhurbaşkanı’ndan söz edilmektedir. Böylece halkın en azından %52’sinin “**istegi**”ne, “**iradesi**”ne karşı bir “darbe” söz konusu olmaktadır. Doğal olarak, bu %52, kendi isteğinin, iradesinin **yok sayıldığı** duygusu içine itilmektedir. Bu da, kendi iradesiyle seçtiği bir kişinin iktidardan indirilmesi kendisinin yok sayılmasıyla özdeşleştirilmesini sağlamaktadır. En azından %52’nin böyle düşünmesi istenmektedir.

Tüm “medya”, tek bir merkezden emir almışçasına (ki bu tartışmalı bir konudur) “sizin iradeniz yok sayılıyor” türünden yayınlarla %52’nin harekete geçirilmesini sağ-

lamıştır. “Darbe girişimi”nin büyük ölçüde engellendiği ve “darbeciler”in teslim olmaya başladığı andan itibaren yürütülen bu yayın demagojisi, “CNN Türk’ün Ankara temsilcisi” Hande Fırat’ın “yataktan kaldırılarak” ekran başına geçirilip Recep Tayyip Erdoğan’la (“*Facetime*” üzerinden) “canlı bağlantı” kurmasıyla birlikte başlamıştır. Sonuçta %52’nin önceden iç savaşa uygun olarak örgütlenmiş lümpen kesimlerin başını çektiği belli bir kitlenin sokağa çıkması sağlanmıştır.*

Hiç kuşkusuz, “seçilmiş cumhurbaşkanına karşı darbe girişimine karşı” “milletin” sokağa çıkartılması son yıllarda (özellikle Mısır’daki “Sisi darbesi” sonrasında) Recep Tayyip Erdoğan’ın “sandık” temelli “seçilmişler” demagojisinin bir ürünüdür. (“*Demokrasi, sandıkta başlar ve sandıkta tecelli eder. Her zaman ifade ediyorum; sandık namustur.*” – Recep Tayyip Erdoğan, 22 Haziran 2014.) “Sisi darbesi” sonrasında meydana gelen “rabia” işaretleri yaparak dolaşan Recep Tayyip Erdoğan’ın olası bir askeri darbeye karşı %52’yi sokağa dökme “tehdidi” bu demagojiyle vücut bulmuştur.

15 Temmuz gece yarısından sonra, kendisini demokrat sanandan solcu sayana kadar herkesin “seçilmiş cumhurbaşkanına karşı” yapılan darbe girişimini “lanetlemesi” demagojinin daha geniş kesimlerde kabul görmesini sağlamıştır.

Böylece AKP’nin neredeyse tüm seçim-

* Bir kez daha anımsatalım: Demagoji, halk kitlelerinin ön yargılarına, içgüdülerine ya da korkularına dayalı söylem ve siyasettir.

* Burada solculuk adına poliyannacılık oynayabiliriz: (Neysa ki,) “Türkiye çapında sokağa çıkanların toplamı 200 bini bulmadı.”! (Oya Ersoy)

lerde “hile” yaptığına, bu nedenle de seçim sonuçlarının “şaiabeli” olduğuna inanan sol kesimler de bu demagojinin esiri olmuşlardır.

İkinci büyük itibar gören demagoji, “fethullahçı darbe”nin başarılı olması halinde “**çok kan dökcekleri**” söylemi üzerine inşa edilmiştir. Bunun “kanıtı” olarak da, Gölbaşındaki PÖH merkezinin ve TBMM’nin bombalanması ile “sivil halka ateş açılması” gösterilmektedir. Bunun yanında Ergenekon ve Balyoz “mağdurları”nın ekran ekran dolaşarak “fethullahçı darbe başarılı olsaydı beni kurşuna dizerlerdi” türünden açıklamalar yapmaları, bu demagojinin yerleşmesine ve yayılmasına yol açmıştır.

Bu demagojiyi pekiştirmek için de, eskimiş MHP’li ve yeni Aydınlık “yazarı” Sabahattin Önkibar’ın nereden bulduğu belirsiz “FETÖ’nün vur emri verdiği 50 isim listesi” (ki yandaş gazetecileri, özellikle doğrudan “içerden” bilgi aktaran yeni *Hürriyet* yazarı Abdulkadir Selvi’yi bile atlatarak) “darbe girişimi”nden iki hafta sonra piyasaya sürüldü.

Sabahattin Önkibar’ın verdiği “liste”de, “bir numara”da, hiç kuşkusuz Recep Tayyip Erdoğan yer alırken, ardından birkaç AKP’li sıraya dizilirken, 17. sırada Doğu Perinçek, 21. sırada İstanbul Baro Başkanı, 22. sırada Uğur Dündar, 30. sırada Soner Yalçın, 39. sırada Ahmet Hakan yer alıyor görünüyor. Böylece “Fethullahçı Terör Örgütü”nün ne kadar “kanlı” bir örgüt olduğu ve “darbe” başarılı olsaydı kimlerin “kurşuna dizileceği” hemencecik anlaşılıyor!

İşte “çok kan döküleceklerdi” demagojisi böylesine “listeler”le “kanıtlanmaya” çalışılmaktadır.

Sonuçta, “darbe girişimi” sırasında, sayısal olarak 179 sivil, 62 polis ve 5 asker olmak üzere toplam 246 “şehit” verilirken, 104 darbeci “hain” öldürüldü. Eğer “kan dökme” üzerinden ölümler kıyaslanabilirse, ortada yarı yarıya “kan dökücüler”den söz etmek gerekir. Öte yandan 104 darbeci “hain”in nerede ve nasıl öldürüldüğü de, kim oldukları da, daha da önemlisi kimin tarafından öldürüldükleri de bilinmemektedir.

Burada söz konusu olan “şehitler” ve “hainler” polis ve askerdir. Her ikisi de “kan dökmek” için silahlandırılmış özel silahlı adamlardır. Bu özel silahlı adamların amir-

leri ve komutanları silahlı savaşın karşı-devrimci kurallarıyla eğitilmişlerdir. Açıkçası, bu özel silahlı adamlar alabildiğine kan dökererek zafer kazanılacağını bilirler.* Savaş terminolojisiyle söylersek, “mutlak savaş” ve “topyekün savaş” doktriniyle hareket ederler. PÖH’cülerin Cizre’de duvarlara yazdıkları gibi, “kurdun dişine kan değmiş” olduğundan her iki kesimin de “kan dökücü” oldukları ortadadır.

Eğer “darbe”, “karşı-darbe” ve “iç savaş” savaş türleriyse, şu açıkça bilinmek zorundadır: “Savaş bir şiddet hareketidir ve bu şiddetin sınırı yoktur. Diğer taraflardan her biri diğerine iradesini kabul ettirmek ister, bundan da karşılıklı bir eylem doğar ki, kavram olarak ve mantıken, sonuna kadar gitmeyi gerektirir... Amaç düşmanı etkisiz hale getirmektir.”

İnsanların demagoji ile güdülenmesi (motive edilmesi) gerçeklerin üstünü örtmektedir. “Darbe” gecesi “sivil halk”ın “darbeci askerleri” alabildiğine dövmesi, ele geçirilen “darbeciler”in açık işkenceye maruz kalmaları “çok kan dökceklerdi” demagojisinin ne kadar boş ve anlamsız olduğunu göstermektedir.

15 Temmuz’un üçüncü demagojisi ve güdüleme söylemi, doğrudan doğruya “şehitler” ve “hainler” ayrımına dayandırılmaktadır. Demagojiyi sürdürenlerin “meşrebi”ne göre, bu “hainler”, kimi zaman “vatan haini”, kimi zaman “insan katili” vs. olarak tanımlanmaktadır. Bu demagojinin hedefindeki kitlenin “hainler”e itibar etmeyeceği çok açıktır.

Öte yandan “ölen siviller”, resmen ve

* Bu savaş gerçeğini Clausewitz şöyle tanımlar: “İnsancıl kişiler belki kolaylıkla, düşmanı çok kan dökmekten silahsızlandırmanın ve yenmenin etkin bir yöntemi bulunduğunu, ve gerçek savaş sanatının bu amaca yöneldiğini düşünebilirler. Ancak bu istenilir bir şey gibi görünmesine karşın, aslında bir çırpıda bir kenara itilmesi gereken bir yanılgıdır. Savaş gibi tehlikeli bir işte, iyi yüreklilikten gelen hatalar başa gelebilecek şeylerin en kötüsüdür. Fizik gücün sonuna kadar kullanılması hiç bir zaman zekanın kullanılmaması anlamına gelmediğinden, bu fizik gücü acımadan kullanan ve kan dökmekten çekinmeyen taraf, aynı şekilde hareket etmeyen diğer tarafa oranla avantajlı bir durum elde eder. Neticede de iradesini hasmına kabul ettirir. Böylece her iki taraf da aynı şeyi düşündüğünden, birbirlerini aşırı hareketlere iterler ve bu aşınıklar karşı tarafın güç ve direncinden başka bir sınır tanımaz.” (*Savaş Üzerine*, s. 44-45, Şiar Yalçın çevirisi.)

“kanunen” “şehit” ilan edilerek ödüllendirilmiştir.

İşte bu demagojiye küçücük direnç gösteren (Habertürk’deki programda “darbe girişimi” sırasında ölen sivillere bir akademisyen olarak “şehit” demeyi reddetmesi) Prof. Dr. Nurşen Mazıcı hemencecik “hain” ilan edilmiştir. Hatta bir bakan Nurşen Mazıcı’nın “insan bile” olmadığını söyleyebilmiştir.

Dördüncü demagoji, “**Erdoğan giderse yerine daha beteri gelir**” sözleriyle ifade edilen “**gelen gideni arar**” halk sözüne dayandırılmaktadır. Böylece “allah daha beterinden korusun” zihniyeti içinde Recep Tayyip Erdoğan’ın “mutlak iktidan”ın kabul edilmesi sağlanmak istenmektedir.

Bu demagoji, “Abdi ağa”yı vuran ve yerine daha “beter”, daha büyük zulüm yapan “Kel Hamza”nın gelmesi karşısında köylülerinin gösterdiği tepkiyle ne yapacağını bilemez hale gelen **İnce Memed**’i akla getirmektedir.*

Gerçekte ise, böylesine bir “motto” ya da “ikilem” yoktur. Diyalektiğin ünlü sözüyle, “aynı ırmakta iki kez yıkanılmaz” ve tarih, basit yinelenmelerden ibaret değildir.

Beşinci demagoji ve güdüleme unsuru, bir kez daha “Osmanlı”dan üretilmiştir. Bu da, Sokullu Mehmet Paşa’nın meşhur “**sakal edebiyatı**”dır.

Ankara Gölbaşı’ndaki (ki burası aynı zamanda MİT’in gerçek merkezidir) Polis Özel Harekat Daire Başkanlığı’nı (“darbeciler” tarafından bombalanmış ve 50 “şehit” verilmiş) “ziyaret” eden, “şehitler” için Kuran okutan, gösterilen “darbe belgeseli”ni izlerken “gözyaşları döken” Recep Tayyip Erdoğan şöyle konuşmuştur:

“Şu gördüğümüz bina ile bu yap-

* “Memedin aklında hep Abdi gitti Hamza geldi vardır. Ali Safayı öldürse Kenan gelecekti. Ne yapacağını düşünür durur.”

İşte bu düşünce içinde sıkışıp kalan İnce Memed ne yapacağını bilemez halde dolaşıp durur. Ve İnce Memed bu sıkışmışlıktan İdris Bey’le konuştuğunda kurtulur:

“Abdi gitti Hamza geldi.”

İdris Bey:

“Hamzayı da öldür,” dedi.

Memed, İdris Beyin saflığına gülümsedi.

“Gene Hamza gelecek. İlde Hamza çok. Hamzanın kökünü kurutmak yok mu?”

İdris Bey:

“Onu bilmem,” dedi. “Ben önce Hamzayı ortadan kaldırırm, gelecek Hamzayı da geldiği zaman düşünürüm.”

tıkları tahribatla bunlar bizim **sakalımızı** kestiler. Unutmayın kesilen sakal çok daha gür biter. İnşallah bunun yerinde çok daha muhteşem, çok daha güzel bir eseri en kısa zamanda proje bitmiş vaziyette, inşa edeceğiz.”

Bilindiği gibi, 1571 yılında, “Haçlı donanması” İnebahtı’da Osmanlı donanmasını ağır bir yenilgiye uğratmıştır. Bu yenilgi sonrasında Sadrazam Sokullu Mehmet Paşa’nın Venedik elçisine şunları söylediği rivayet edilir: “Biz Kıbrıs’ı almakla sizin kolunuzu kestik, siz İnebahtı’da bizi yenmekle, sakalımızı tıraş ettiniz. Kesilen kolun yerine yenisi gelmez, fakat kesilen sakalın yerine daha gür çıkar.”

Hemen hemen tüm öğrencilerin tarih kitaplarından ezbere bildiği bu sözler, birden Recep Tayyip Erdoğan’a “ilham” vermiş görünmektedir. Buradan anlaşılmalıdır ki, “Fethullahçılar” PÖH’çüleri bombalayarak Recep Tayyip Erdoğan’ın “sakalını” tıraş etmişler; Recep Tayyip Erdoğan da devlette yaptığı tasfiyelerle “Fethullahçılar”ın “kolunu” kesmiştir! Zavallı demagog, **Osmanlı’nın çöküşünün başlangıcındaki** bir olaydan başka bir demagoji konusu bulamamıştır.**

Sözünü edeceğimiz son büyük demagoji ise, “**üst akıl**”la ilgilidir.

Recep Tayyip Erdoğan ne zaman sıkışsa, alt edemeyeceği ya da açıklayamayacağı bir sorunla karşılaşırsa, hemen her zaman bunları yapanın “üst akıl” olduğunu söyleyip durur. Olayın ya da sorunun ortaya çıktığı zamanı “manidar” bularak yapılan bu “üst akıl” demagojisi, herkesin içini kendisinin dolduracağı belirsizlik oluşturur. Zamanlama hep “manidar” olur ve yapanlar da hep “üst akıl”dan emir alır. Hemen herkes bu “üst akıl”ın ABD olduğunu düşünür, ancak Recep Tayyip Erdoğan’ın ABD’yle

** Recep Tayyip Erdoğan bu “sakal edebiyatı”nın diğer bir bölümünü de 11 Mart’ta Burdur’da yaptığı konuşmada dile getirmiştir. “Bunların inlerine gireceğiz dedim. Girdik mi, girdik, girmeye devam ediyoruz” diye başladığı konuşmasını şöyle sürdürmüştür: “Buradan sesleniyorum. Osmanlı İnebahtı’da bir yenilgi yaşamıştı. Kılıç Ali Paşa komutasında o yenilgiyi yaşadığında komutan üzgündü, süzgündü, fakat Sokullu oradan gürlüdü. Ne dedi? ‘Paşa paşa sen bu devleti ne sanırsın. O yelkenlerin direklerini gümüşten, bütün yelkenlerini de atlastan yapmak suretiyle yolumuza devam ederiz.’”

“arasını bozmamak” için böyle bir söylem tutturulduğunu düşünür. Ama demagoji her durumda amacına ulaşır. Çünkü olanlar ABD’nin “tezhahı”dır ve “gelişen ve büyüyen Türkiye’nin önünü kesmek” için kurulmuştur. Gezi Direnişi de, PKK’nin “hendek savaşları” da ve nihayetinde 15 Temmuz “darbe girişimi” de hep bu “üst akıl”ın “tezhahı”dır! Almanya’nın “Ermeni soykırım”ı karan için de, “Burada bir üst akıl var. Talimat gelmiş olmalı” diyebilmiştir. ABD Başkanı Obama’yla “görüşebilmek umudu”yla katıldığı Nükleer Güvenlik Zirvesi’nde bir gazetecinin “ABD yönetimi basın ve ifade özgürlüğü konusunda neden Türkiye’ye baskı yapıyor?” sorusuna, “Üst akıl dediğim olay da bu zaten. Üst akıl, Türkiye üzerinde oyun oynuyor. Türkiye’yi bölmek, parçalamak, güçleri yeterse yutabilmek...” biçiminde yanıt verirken “üst akıl” demagojisini alabildiğine kullanıma sokmuştur.

Adnan Menderes’ten Süleyman Demirel’e, Turgut Özal’a vb. kadar uzanan “dini bütün muhafazakar” iktidarları ABD ilişkilerinde ne zaman ciddi ve büyük bir sorunla karşılaşsalar, ilk yaptıkları iş “Sovyet kozu”nu oynamak olmuştur. Bu “koz” oyunu, “sorun” zamanlarında Moskova’ya “resmi ziyaret” yaparak oynanır. Hiçbir zaman ABD bu iktidarlar tarafından doğrudan suçlanmaz. Bunun yerine “imalı sözler”le başa gelen “musibetler”in sorumlusu olarak ABD gösterilir. Böylece “dünya imparatoru”, “süper güç” ABD’nin “yola” getirileceği sanılır.

Bu demagojinin sürekli yapılmasının ve etkili olmasının nedeni ise, Türkiye halkının **Amerikan emperyalizmine karşı duyduğu tepki**dir. 1960-80 döneminde yürütülen anti-emperyalist mücadelenin kitlelerde oluşturduğu anti-emperyalist bilinçtir bu. Ancak anti-emperyalist devrimci mücadelenin geri çekilmesiyle birlikte, bu bilinç de, özellikle islamcılar tarafından “milliyetçi” bir temelle oturtulmuştur. Bugün Recep Tayyip Erdoğan’ın “üst akıl” demagojisi işte bu “milliyetçi” tabana dayanmaktadır.

“Üst akıl” demagojisini tamamlayan söylem de “Ey...” diye başlayan, “Sen kimsin? Haddini bil!”le süren lümpen söylemdir.

İşte bütün bu demagojiler “darbe girişimi” sonrasında olağanüstü boyutlarda devreye sokulmuştur. Daha dün kadar hiçbir “medya” organında yer verilmeyen Ergenekon ve Balyoz “mağdurları”, bu demagoji-

lerin etkili olabilmesi için televizyonlara çıkartılmaya başlanmıştır. Amaç, “müzmin Recep Tayyip Erdoğan karşıtı” kişiler aracılığıyla demagojilerin “gerçek”miş gibi algılanmasını sağlamaktır. Onlar, başlarına gelen her şeyin sorumlusu olarak “Fethullahçılar” gördüklerinden, kolaylıkla kullanılabilirler. Ünlü sözle “kullanışlı aptallar” durumundadırlar.

Son olarak, “sol”un, legalist solun bu demagojiler karşısında içinde debelendikleri ikilemlerden söz edelim.

“Sol”, hemen hemen tüm “kriz” zamanlarında ya da bunalımın derinleştiği dönemlerde kendisini hep ikilem içine sokmuştur. Bir zamanlar “türbana özgürlük” yürüyüşlerine katılan “sol”, “gerçek demokratlar” olduklarını gösterebilmek için “din ve vicdan özgürlüğü” adına hareket etmişlerdir. Bunu yaparken de, sürekli olarak “şeriatçılığa karşı” olduklarını, ama “faşist 12 Eylül anayasasına da karşı” olduklarını yineleyip durmuşlardır.

Benzer durum PKK’nin değişik eylemlerinde ortaya çıkmıştır. Devrimciler tarafından olduğu kadar, her türden demokrat ya da ilerici insanlar tarafından “asla onaylanamayacak” PKK eylemleri gerçekleştiğinde (örneğin Ankara’da otobüs durağına yönelik son intihar eylemi gibi), “devlet ile PKK” arasına sıkışmışlardır. PKK’nin eylemini “kınasalar” devletten yana görünecekler, kınasalar eylemi “onaylamış” görüneceklerdir. Bu tür ikilemler arasında hiçbir tavır almadan bekleyegelmişlerdir. Sonuçta “ne o, ne bu” cinsinden sloganlar üretmekle yetinmişlerdir.

Dün “diktatörlüğe de, darbeye de hayır”, “ne şeriat ne darbe” sloganlarıyla içine düştükleri ikilemleri önemsizleştirmeye çalışan “sol”, bugün “askeri ve sivil darbeye karşıyız” diyerek büyük bir “keşifte” bulunmuş olmaktadır! (Bu arada bu ikilemci slogan, “ne şeriat ne darbe, tam bağımsız Türkiye” ya da “demokratik laik Türkiye” şeklinde versiyonlara sahiptir.)

Bu tür ikilemci sloganlar, “sol”da “iç ferahlığı” sağlasa bile, pratikte edimsiz, eylemsiz, sözcüğün tam anlamıyla tavırsız kalınmasına yol açmıştır. Bu öylesine belirgindir ki, “darbe girişimi” sonrasında “sol” ne diyeceğini ve ne yapacağını bilemez halde

* Felç olmak, kıpırdayamaz hale gelmek.

sadece “iç geçirmeler”le kendisini oyalamıştır. Bu ikilemler karşısında “paralize olmak”* “sol”un pasifizminin ve korkusunun bir sonucudur.

“Darbe girişimi” sonrasında yapılan “sol” bir değerlendirmede şunlar söylenmektedir:

“Dün yaşananların ülkemiz açısından en acı boyutu ise, Türkiye sosyalist hareketinin bir bütün olarak sergilediği çaresizlik halidir. Ülkede bir yandan savaş uçaklarıyla kentler bombalanır bir yandan da genç erlerin boğazı cihatçı katiller tarafından kesilirken, sosyalist hareket toplu olarak izleyici konumunda kalmak zorunda olmuştur. Bu durum, ne yok sayılabilecek ne mazur gösterilebilecek ne de çeşitli mazeretlerle normalleştirilebilecek bir aczi göstermektedir. Türkiye sosyalist hareketinin en ivedi biçimde söz konusu durumun nedenlerini bulması ve bu etkisizlikten sıyrılmanın yolunu bulması bir zorunluluktur. HTKP, Türkiye sosyalist hareketinin bu ertelenemez görevinin sonuca ulaştırılması konusunda her tür çabanın önde gelen parçalarından olacaktır.”

Daha “darbe girişimi”nden birkaç gün önce **birden** “iç savaş”ı keşfeden Okuyan-Aydemir kesimi gibi, HTKP de **birden** “sol”-

un “**çaresizlik hali**”ni keşfetmiştir. Ama ikilemci sloganlar üretmekten başka yapabilecekleri bir şey de yoktur. Tıpkı “Halkevçiler”in “darbe girişimi” sonrasında yaptıkları açıklamada söyledikleri gibi: “Ne askeri ne sivil diktatörlüğe izin vereceğiz! Özgür, demokratik, laik bir ülke için mücadele edeceğiz!”

Nasıl?

Bunun yanıtı yoktur.

“Sol”un, HTKP’nin “merkezi açıklaması”nda ifade ettiği “çaresizliği”, “aczi” legalizminden türemektedir. “-ceğiz, -cağız”larla durum idare edilmeye çalışılmaktadır. Ama gereğini yapabilmek için ne doğru bir devrimci çizgiye, bakış açısına sahiptirler, ne de bu yönde bir örgütlenmeye. Ellerinde tuttukları örgütlenmelerle (ki illegal havalara atılabilen legal örgütlenmelerdir) mevcut düzenin yasal sınırlarının ötesinde bir şey yapamazlar. Ve bugün mevcut düzenin yasalılığı tümüyle ortadan kalkmıştır. Ama “sol”, buna “inanma” sorunu yaşamaktadır. “İnanabildikleri” bölümü ise, birkaç “baş yöneticiyi” “ne olur ne olmaz” diyerek “koruma-ya” almaktan ibarettir.

Böylesine felç olmuş, çaresiz, acz içindeki “sol”un Recep Tayyip Erdoğan’ın yaptıkları bir yana söylemleriyle bile baş edebilecek hali yoktur. Belki de “darbe” rivayetleri ve demagojilerinden çıkartılabilecek tek sonuç budur.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM III [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

